HLAS NÁRODA

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

TEL.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, tečí a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) II. — Číslo 44. | Sobota (Saturday) 29. října (October) 1977 | Cena 25 centů

EDMUND ŘEHÁK:

NOVÁ SOVĚTSKÁ ÚSTAVA A BĚLEHRAD

Bylo to jako naminutované a to mělo svůj důvod. Dopoledne před odpoledním zahájením "bělehradského setkání" 4. října vyhlásil v Moskvě Brežněv, šéf socialismu s nelidskou tváří" novou sovětskou ústavu. Z hlavních ustanovení, pokud se týkají lidských práv, jak o nich hned referovaly západní sdělovací prostředky, však vyplývá, že tato "nová" ústava jde znovu ve šlépějích té stalinské. To, jak ji potom v Bělehradě vychvaloval šéf sovětské delegace Voroncov, "že přímo hospodářsko-sociálně zajišťuje občanům lidská práva", to muselo v uších západních delegátů znít jako neomalená provokace. (Ta Stalinova ústava také byla také "nejdemokratičtější" na světě a také přímo "hospodářsko-sociálně" zabezpečovala lidská práva, není-liž pravda?)

Jak to tedy vypadá doopravdy s těmi lidskými právy v "nové" ústavě? Výtažky jsou ze zpráv západního tisku. V prvé řadě má ústava upevnit totalitní režim. Zůstane i nadále zakázáno volné cestování, jak uvnitř hranic, tak mimo ně. I nadále bude existovat pracovní nevolnictví. Bude i nadále zakázáno a trestáno veřejné hlásání myšlenek, které nejsou v naprostém souladu s přesnou linií strany. Bude i nadále zakázáno a trestáno vydávání stranicky nekonformních novin a knih. Bude zakázáno a trestáno svolávání nekonformních schů- Stalinova ústava byla přece taží, politických i kulturních. Budezakázáno a trestáno rozšiřování západních novin a knih. Bude zakázáno a trestáno poslouchání cizího rozhlasu. Bude zakázáno a trestáno propagování náboženství. Prostě, je to ústava, hodná Stalina a 60. výročí bolševické revoluce. Vedoucí sovětský doktrinář, Michal Suslov, to řekl "na plnou hubu" v "Komunistu", ústřední revui KSSSSR. Lze to shrnout do několika slov: plnění ustanovení z "třetího košíku" helsinské dohody se bude řídit výlučně samojediným výkladem a intencemi samojediné strany. Bude se výlučně řídit jen tím, co upevňuje režim a co mu prospívá. Každá jiná snaha podle jeho slov a ve smyslu "nové" ústavy by nebyla než "svobodou pro subversivní akce imperialismu na našem území"! Co tedy zbyde pro sovětského občana z "třetího košíku?" Nic, zhola nic. A pro sovětské "gaulajtry" v satelitních zemích důrazný pokyn, aby se přesně řídili podle direktiv, vyhlášených v Kremlu. Druhým mužem "socialismu s nelidskou tváří", zástupcem Brežněva se v Moskvě stal Vasili Kuzněcov. Tentýž, který s invasí Rudé armády přišel společně s Jurij Andropovem, dnešním šéfem KGB, "normalisovat" Československo.

Nekapitulovat před totalitou

Ve smyslu Universální deklarace Spojených národů byla v Helsinkách znovu slavnostně potvrzena mezinárodní dohoda o zajištění a plnění lidských práv ve všech státech, které podepsaly Závěrečný spis Evropské konference pro bezpečnost a spolupráci. Od 1. srpna 1975 však neuplylnul ani den, aby v komunistických režimech, počínaje SSSR — a konče ČSSR, nebyla soustavně porušována všechna smluvní určení z "třetího košíku". Na Západě, a bohužel opětovně i z exilu, jsou rozšiřovány názory a návrhy, aby se západní diplomaté spokojili jen s drobnými ústupky a nevyvolali snad v Bělehra- "neřešitelné problémy". Zdůvodňuje se to tím, že prý postupně komunistické režimy ve vlastním zájmu "zmoudří" a budou graduálně přiznávat zotročeným národům více lidských práv. Je nutné jen trpělivě vyčkávat. Podle těchto "uvolňovačů" mezinárodního napětí, komunistické režimy za tím účelem jen potřebují hospodářskou, finanční a technologickou pomoc od Západu. Počítat s tím, že hospodářská, finanční a technologická pomoc především umožňuje další sovětské zbrojení a vzrůstající sovětskou subversi na celém světě. Mimo to, každá pomoc, která ve střední a východní Evropě posiluje komunistické režimy, je nepřátelským aktem proti tamějším podmaněným národům. Přijímat sovětskou thesi o neřešitelných problémech" vyúst'uje do defétismu a ke kapitulaci. Pro domov a tudíž i pro exil neexistuje, nemůže a nesmí existovat "neřešitelnost" lidských práv. V lidských právech je revoluční síla. V nich jsou naše duchovní zbraně, naše mravní rakety a tanky. Není proto věcí exilu, aby z něho vycházely napomá-

(Dokončení na str. 11)

Ač zemřeli — ještě mluví

Přinášíme obrázek "Slavína", hrobky, v níž na vyšehradském hřbitově v Praze jsou pohřbeni duchovní velikáni našeho národa: spisovatelé, malíři, sochaři, mistři hudebního umění atd. Hrobka byla zbudována v letech 1889-90, nákladem Petra Fischera, smíchovského starosty. Výtvarnou ozdobu pořídil známý český sochař Josef Mauder, profesor na Umělecko-průmyslové škole v Praze. Mimo jiné známé sochařské práce, Mauder vytvořil alegorické sochy Historie, Literatury a Přírodních věd u vchodu do Národního musea na Václavském náměstí v Praze.

V modlitbě se zastavujeme v den "Všech svatých" a "Dušiček" a hrobu svých drahých, a ve vzpomínce zalétáme i k těm ve staré vlasti za mořem. Zastavme se v myšlence i u "Slavína" a poděkujme duchovním tvůrcům národa za jejich nehynoucí díla, z nichž zkoušený národ v dnešní těžké době opět čerpá posilu a naději v lepší příští.

PROHLÁŠENÍ RADY SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA K 28. ŘÍJNU 1977

Rok od roku si 28. října připomínáme obnovu československé samostatnosti. V posledních třiceti letech namísto toho, aby se tento den vzdaloval do stále hlubší minulosti, vyvstává jeho význam ve stále ostřejších obrysech.

Letos vzpomínáme založení Československé Republiky uprostřed nezadržitelného hnutí za lidská práva doma i v cizině. Je to hnutí za tytéž ideály, které inspirovaly národní obrození Čechů a Slováků, které nás přivedly k 28. říjnu 1918 v historických zemích a k 30. říjnu 1918 na Slovensku, jejichž symbolem se stal svátek československé nezávislosti a které byly vtěleny do života Československé Republiky.

Československý komunistický režim tyto ideály zradil v tak otřesné míře, že proti němu stojí celý československý lid a jen sovětská armáda jej udržuje u moci. CHARTA 77 je výrazem pouhého zlomku tužeb a nadějí, jež ve svém srdci nosí každý Čech a Slovák a jejichž inspirace a pramen leží ve 28. říjnu.

Československý komunistický režim nemohl více zneuctít měsíc československé nezávislosti, než když v něm postavil před soud zástupce těch, kdo CHARTU 77 podepsali — Václava Havla, Jiřího Lederera, Otu Ornesta a Františka Pavlíčka. Žádnému komunistickému režimu se však nepodaří ideály 28. října odsoudit a zničit, neboť při nich stojí celé světové hnutí za lidská práva a svobody, úsilí celého československého exilu a odpor všeho československého lidu.

Hnutí Čechů a Slováků za lidská práva a svobody znova potvrzuje, že mluvíme jejich jménem, když se hrdě hlásíme k ideálům 28. října a když za ně oddaně pracujeme. Na konci naší dlouhé cesty nás čeká nový vítězný den československé svobody!

RADA SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

Sloupek informací

NA OKRAJ VÝROČÍ ČSR, K ROZSUDKŮM V PRAZE A O TERORISTECH PROTI NSR.

V kalendářích komunistického Československa je 28. říjen označen jako "Den znárodnění". Nové generace Čechů a Slováků a případní zájemci o čs. historii se učí, že toho dne v roce 1945 bylo vyhlášeno znárodnění důležitých podniků a bank a tak "vytvořen základ silného veřejného sektoru národního hospodářství", zcela "podle přání lidu". Pravda je ovšem ta jak potvrzují učebnice staršího data než tydo nichž jsem právě nahlédl - -, že se nečekalo ani no ustavení Prozatímního Národního shromáždění a příslušné dekrety o znárodnění dolů a některých průmyslových a potravinářských podniků (celkem 3119), o znárodnění bank a soukromých pojišťoven byly "slavnostně vyhlášeny" na Václavském náměstí v Praze již dne 25. října. Napadá mně připomenout, že následující tři roky, až do převratu v únoru 1948 se vůbec o mnohém rozhodovalo na ulicích a na náměstích s pomocí "lidových mas". Pamětníci si až později uvědomili, že byli vlastně svědky "revolučního" řešení otázky společenského řádu.

Revolucionáři si osobují velká práva. K takovým samozřejmým patří překrucování dějin. A tak byl "Den znárodnění" přestěhován na 28. říjen: aby se překryla vzpomínka na onen den roku 1918, kdy vznikla Československá republika, demokratický stát, jehož zrodu předcházela "Deklarace o československé samostatnosti", podepsaná Tomášem Garrigue Masarykem dne 18. října 1918 ve Washingtoně, D.C. — Americký prezident Wilson byl z prvních, kdo uznali "zatímní vládu" nového státu.

Republika 28. října — a dnešní

Vyhlášení samostatnosti bylo v tehdejší době také revolučním činem, velmi troufalým, neboť na území mladé republiky se nacházely posádky nepřátelských rakousko-uherských jednotek, v úřadech seděli různí "místodržící" monarchie — jak jste se minulý týden dočetli v HN, který přetiskl článek prvního ministra financí ČSR dr. Aloise Rašína z NÁRODNÍCH LISTŮ z 28. 10. 1919. Pozorný čtenář státníkovy vzpomínky mne možná chce upozornit, že přece již tenkrát byl důležitý státní akt vyhlášen na náměstí pod schodech sv. Václava. Odpověděl bych, že režizéři znárodňování si byli v roce 1945 vědomi účinku, jaký má pro Čechoslováky projev, pronesený právě z tohoto místa velkých tradic. To zaprvé. A zadruhé — a to je mnohem důležitější! — jde o to, jakými cestami se potom "revoluce" ubírá . . .

Ona z 28. října 1918 šla cestou k parlamentní demokracii, na níž se dodnes v politické historii po první světové válce vzpomíná jako na příkladnou. Existovalo mnoho hádavých straniček, ale osudy republiky určovaly nakonec státoprávní strany, jejichž vedoucí osobnosti si byly vědomy odpovědnosti, již převzaly. Kdo se dobře učil, vystudoval i bez peněz, kdo dobře pracoval, dostal mzdu v korunách, které byly hodnotným platidlem kontinentu. Cestovní pas byl dosažitelný každému, právo svobodně se vyjadřovat, shromažďovat, stýkat se s cizinci, vydávat noviny — jen příklady — bylo zaručeno každému.

Ano, přišla po prvním desetiletí samostatného státu nezaměstnanost, krize. Avšak ta byla celosvětová, hospodářství mladičké 15ti-milionové republiky se s ní sotva mohlo vyrovnat, když to dlouho nesvedly ani Spojené státy, například. — Sousední Německo našlo "řešení" ve "vůdci" Hitlerovi, do evropské politiky se vplížily špinavé kompromisy, přes Mnichov 1938 až po ten mezi Adolfem a Stalinem ze srpna 1939 . . . První prezident ČSR T. G. Masaryk vyslovil jednou přání, aby "republika měla 50 let klidu" a že pak ukáže světu, že je hodna existence. Jeho přání dějiny nesplnily. —

Historie pokračovala "druhou republikou" (září 1938 - březen 1939) a německým "protektorátem" do května 1945. Pak přišla tříletá "revoluce", kterou přes poctivé snahy mnoha politiků a přemnoha-přemnoha občanů určovalo chopýání komunistické ulice, řízené ústředním sekretariátem KSČ. — Dne 21. ledna 1969 — již po sovětské okupaci, ale ještě před Husákem — komentátor Josef Belda přiznal v pražském rozhlase: "Před Státním soudem bylo v letech 1948 až 1952 souzeno téměř 27.000 občanů pro protistátní činnost." Docent Oto Novotný, ředitel Výzkumného ústavu kriminologie, dne 20. března 1969 na téže stanici: V letech 1948-1952 bylo "popraveno za politické delikty 178 osob".

Na revoluci po 28. říjnu 1918 se ještě dnes hledají skvrny. Najdou se, o tom není sporu. Kéž by všem kritikům Masarykovy republiky došlo, že na té komunistické je krev — na odsouzení této "revoluce" je třeba se shodnout.

❐

ROZSUDKY V PRAZE

S psaním některých amerických novinářů, obsluhujících denní tisk, jsem na štíru již od té doby, co jsem se naučil anglicky — a to už je takových nějakých let. Máme takový pocit, že zvláště tam, kde asi nevědí, o co vlastně jde, rádi plýtvají silnými slovy. Nazvali byste třeba senátora Goldwatera, Reagana, senátora Percyho "buřiči", "odbojníky" proto, že nesouhlasí v tom a onom s politikou administrativy Cartera? Sotva.

V chicagské TRIBUNE z 19. října jsem četl: "Sentence 4 Czech rebels". Zpráva byla datována v Praze a informovala o odsouzení čtyř osob, které se provinily především tím, že podepsaly — nám známou — "Chartu 77", která žádala jenom to, aby se i v Československu dodržovaly zásady o lidských právech a svobodách, jak byly komunistickými i nekomunistickými potentáty podepsány v srpnu 1975 v Helsinkách. Šlo o "rebely"?

Ota Ornest, bývalý ředitel Městských divadel pražských, poctěný v r. 1966 titulem "Zasloužilý umělec", dostal nejtěžší trest: tři a půl roku vězení, protože — prý se přiznal! — "měl konspirativní styky s diplomaty a agenty ve Francii a v Itálii". Jiří Lederer, bývalý ředitel Studijního oddělení čs. rozhlasu a televize, "dostal" tři roky ze stejných důvodů . . . Vidíte, jak je nebezpečné (v komunistickém státě) podat ruku třeba někomu, kdo se pak projeví jako dejme tomu velvyslanec jistého nepříjemného státu?!

František Pavlíček, bývalý (do dubna 1970) ředitel Vinohradského divadla, měl svého času trable již s tím, že podepsal v červnu 1968 "Manifest o 2000 slovech", a navíc pak zmíněnou "Chartu 77". Byl odsouzen na 17 měsíců, podmíněně na tři roky. — Podmíněný trest 11 měsíců (na tři roky) přijal také Václav Havel, který se letos začátkem března vzdal úlohy takzavného "mluvčího Charty" a byl za to propuštěn z vazby. Podmíněný trest znamená, že může být kdykoliv zatčen a poslán do kriminálu, jestliže třeba poskytne interview západnímu novináři a vyjádří se tak, že režimním cenzorům se to nebude líbit . . .

Komunistická Praha si dovolila vynést tyto rozsudky v době, kdy v Bělehradě zasedají zástupci 35 států, které se přiznávají — od Helsinské konference ze srpna 1975 — k zachovávání lidských práv a svobod; svobody názoru, například. Je mezi nimi i americký delegát Arthur Goldberg. Není mi známo, že by se k počinu pražského režimu nějak vyjádřil. Mlčí-li Amerika, mlčí i ostatní. "Chart'ané" jsou tak odsouzeni podruhé . . . .

❐

JE ROZDÍL MEZI "REVOLUCÍ" A TEROREM?

Komunistické RUDÉ PRÁVO v Praze vzpomínalo dne 8. října desátého výročí "zavraždění" Ernesta Che Guevary "žoldnéři" CIA a bolivijských generálů". Autor Josef Děcký se zmínil o jeho "studijních i pracovních cestách v Chile, Peru, Brazilii, Kolumbii, Venezuele, Ecuadoru, Bolívii". V Mexiku prý "určil pak definitivně své poslání revolucionáře". A spojil se s Castrovými Kubánci, s nimiž dospěl k velikým funkcím. V dubnu 1965 se s nimi rozloučil a šel na další studijně-revoluční cesty a padl. RUDÉ PRÁVO: "Jeho osobní příklad je pobídkou revolucionářům a pracujícím masám Latinske Ameriky vedeným komunistickými stranami, bojujícím proti imperialismu USA, za opravdové osvobození Latinské Ameriky."

Che Guevaru nepřipomínám náhodou. Jeho kniha z roku 1962 — "Partyzánská válka" — se stala jednou z učebnic teroristů, kteří v současné době se soustřeďují na západní Evropu, a abych byl přesnější, na Německou Spolkovou republiku.

K informacím, které jste dostali v minulém vydání HN a k těm z HN 8. října dodávám: po osvobození rukojmí z letadla odstartovaného na výletní Mallorce se ze Somálska vrátila skoro bez úhony téměř stovka cestujících. Únosci Hans-Martina Schleyera, předsedy Svazu podnikatelů v Západním Německu, na to reagovali jeho zavražděním. A stoupenci "revolucionářů" v různých zemích západní Evropy pak tím, že házeli, resp. umísťovali, bomby v různých podnicích sponzorovaných Německou Spolkovou republikou v Itálii, Francii, v Rakousku. Snad ještě někde jinde, zatím nevím. Vedou prý — jejich letáky říkají "válku proti německému kapitalistickému hospodářství".

Můžeme se zeptat: čím je chtějí nahradit? Odpověď ti "revolucionáři" neznají. Jsou jenom loutkami. Nebezpečnými ovšem.

J. Netík

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko, CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC. 2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B. s redakčním kruhem

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA $15.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

October 29, 1977 — Vol. II, No. 44.

Phone: 484-9798

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry

6312 W. Cermak Road BERWYN, Ill. 60402

Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.

Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?

CHRISTIE'S REAL ESTATE

VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ.

26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE

3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800

Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lala
Brokers

"CLEAN UP" MĚSÍC V CHICAGSKÉM "VELEHRADĚ"

Jak už jste se z našeho pozvání na české biřmování dověděli, přijede mezi nás 20. listopadu pan biskup Mořkovský z texaského Galvestonu-Houstonu, aby tuto svátost udělil našim dětem českého a slovenského původu a i dospělým, kteří dosud neměli možnost ji přijmout. Při této příležitosti posvětí i náš chicagský Velehrad.

Do té doby musí být ve Velehradu všechno pěkně čisté a v pořádku a proto vás prosíme o opravdu přátelskou, pospolitou, solidární pomoc.

Na dokončovací a čistící práce ve Velehradu je zapotřebí pomoci všech druhů rukou — šikovných i méně šikovných, pomalých či rychlých, schopných udělat cokoliv — prostě KAŽDÝCH.

Buďte proto tak hodní a zavolejte na naše telefonní číslo a přihlaste se, co byste byl(a) ochoten(a) dělat a kdy můžete přijít; o ostatním se již s vámi domluvíme.

Buďte ale tentokráte tak dobří, a věc berte opravdu vážně. Nedejte na to, když vám Petr anebo Pavel řekne, že k nám volal a měli jsme obsazeno, a tak že prý — kde ho nechtějí, nebude se vnucovat. Vy se nás **tentokrát totiž musíte dovolat, poněvadž je třeba společné práce nás všech.** Vždyť je to pro nás všechny. Kdyby se ale náhodou stalo a ve Velehradu byl telefon obsazen a vy jste neměli kdy čekat, až se linka uvolní, volejte laskavě na následující telefonní čísla: Ferdinand Küssel: ST 8-5341; Františka Uhlířová: 484-2106 a nechte tam vzkaz, který nám bude vyřízen. Anebo se pokuste zavolat nás znovu — **potřebujeme vás,** má-li se vám všem v chicagském Velehradu líbit a má-li sloužit našim společným potřebám.

Jistě se ještě z četby našich krásných vesnických románů pamatujete, jak se ve vesnici gruntovalo, když měl přijet na visitaci pan vikář. Jak v kostele, na faře, ve škole musilo být všechno vydrhnuto, nikde ani prášku!

A k nám přijede na visitaci ne pan vikář, ale sám pan biskup Mořkovský, zatím jediný, který naše duchovní potřeby v USA chápe. Přiletí k nám až támhle z Texasu a to "volno" na neděli 20. listopadu přímo vykouzlil ze svého stále obsazeného pracovního kalendáře, a to jen proto — aby naše děti a my všichni s nimi — jsme měli nezapomenutelnou životní vzpomínku na české biřmování v exilu i na několik prvních svatých přijímání v této nestálé dnešní době ve světě.

A k této vzácné události že bychom si neuměli dát společně a svorně ani tu naši "chalupu" v Chicagu do pořádku? Jen s chutí do toho a půl díla hotovo! — jak říká naše přísloví. Za jeden provaz se to přece jen lépe táhne, a proto už předem děkujeme všem ochotným dobrovolníkům a dobrovolnicím staročeským zaplať Pán Bůh za zavolání, na které čekáme.

Jsou mezi vámi samozřejmě i někteří, kteří na manuelní práce z fysických či zdravotních důvodů nestačí, anebo je nesmějí dělat. Avšak i pro ně je dostatek příležitosti k společnému úsilí o naši chicagskou "vlastní střechu nad hlavou". Musíme rozeslat dopisy a udělat ještě řadu nutných drobných "papírových" prací. Buďte tedy tak hodní a přihlaste se i vy! A vy, kteří opravdu pro nemoc, anebo stáří nám pomoci přijít nemůžete, buďte tak dobří, upřímně se za nás modlete, aby nás Pán Bůh obdařil zdravím, sílil naši společnou dobrou vůli, vytrvalost, vzájemnou snášenlivost a ochotu k pochopení dnes nutného nám společného díla, aby nám ta práce při dobré náladě šla rychle od ruky.

Vděčně váš misionář
Otec Vojtěch Vít, O.S.B.

HOLIDAY FOLK FAIR

V sobotu 29. října a v neděli 30. října pořádá město Chicago na Nevy Pieru národnostní bazar "HOLIDAY FOLK FAIR", který je kulturním a kuchařským setkáním vystavujících etnických skupin, žijících v Chicagu.

Tento národnostní bazar se těší rok od roku většímu zájmu a oblibě. Však sami víte, jaké množství návštěvníků v těchto dnech na Navy Pier přijde.

Klub Domov bude mít letošního roku na Navy Pieru stánek v oddělení kulturních výstav a stánek v oddělení mezinárodní kuchyně, kde především budeme prodávat domácí pečivo, které u návštěvníků Navy Pieru je známé a oblíbené a jde dobře na odbyt. Prosíme proto naše štědré příznivkyně, aby věnovaly domácí pečivo tomuto našemu jídelnímu stánku. Když nás zavoláte do redakce Hlasu Národa (na telef. číslo 762-2044), rádi si pro ně přijedeme.

Pojedete-li kolem Velehradu (2657-59 So. Lawndale Ave., Chicago), tak můžete nám je odevzdat tam anebo přímo na Navy Pieru, máte-li v úmyslu v sobotu, anebo v neděli "Folk Fair" navštívit.

Prosili bychom vás tentokrát ještě o jednu laskavost: kdybyste byly tak hodné a mohly nám předem sdělit, jestli s vaší dobrotou a laskavostí — (s upečením pečiva) — můžeme počítati. Potřebujeme mít totiž aspoň částečný přehled darovaného pečiva vzhledem k nákupu. Děkujeme vám předem za vaši upřímnou přátelskou pomoc.

Čistý zisk z letošního Holiday Folk Fairu připadne chicagskému Velehradu na jarní domalování vnějších oken.

V neděli 30. října ve 3:00 hod. odpoledne mládež Klubu Domov se svými přáteli zatančí v našich krásných národních krojích v zábavním programu Folk-Fairu.

Přijďte se na ně podívat jako i na vystoupení ostatních zúčastněných národnostních skupin. Obohatí vás to vnitřně a potěší.

Nezapomeňte si též prohlédnout náš stánek v kulturním oddělení a zastavit se na nějakou tu dobrotu u našeho stánku v oddělení mezinárodních kuchyní; přitom můžete ochutnat i pochutiny jiných národů a porovnávat.

Těšíme se, že se buď v sobotu, anebo v neděli s vámi na Navy Pieru setkáme!

Pořádající výbor
Klubu Domov

Největší výběr záclon, (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic; soubory do ložnic a koupelen
SKLAD HOTOVÝCH DEK A POLŠTÁŘŮ
z dacronu a z importovaného husího peří
Máme 41-letou zkušenost. Vedeme jen zboží kvalitní, obsluhu u nás najdete odbornou. Zákazník náš pán.
NAVŠTIVTE NÁS!
ONDRUS & SON
6533 W. Cermak Rd.,
Berwyn, Illinois
Tel.: GU-4-1700
Šimkmo na druhé straně ulice proti obchodu Pancner

UPŘÍMNĚ SRDEČNÉ POZVÁNÍ

celé naší krajanské veřejnosti z Chicaga a okolí na slavnost českého

SV. BIŘMOVÁNÍ

spojenou s posvěcením a otevřením česko-amerického kulturního a náboženského střediska

"VELEHRAD"

2657-59 SO. LAWNDALE AVENUE, CHICAGO, ILLINOIS

J. EXC. JAN L. MOŘKOVSKÝ,

sídelní biskup texaské diecése Galveston-Houston,
přijede mezi nás o svátku Krista Krále — V NEDĚLI 20. LISTOPADU 1977. Účast slíbili i hosté z Říma a jsou zváni všichni naši důstojní pánové v USA a Kanadě, kteří se budou moci v tu neděli uvolnit ze svých pastýřských povinností.

Pan biskup Mořkovský udělí toho dne ve 2 hod. odpoledne svátost biřmování v chrámu Páně Bl. Anežky české (Central Park Ave, a 27. ul. v Chicagu) věřícím našeho původu — dětem i dospělým — kteří dosud neměli nikdy příležitost přijmouti tuto důležitou svátost věrnosti a křest'anské vytrvalosti v Kristově víře a v Jeho církvi.

Prosíme proto všechny zájemce, aby vděčně užili této vzácné příležitosti, která se nám tak hned zase v Chicagu nenaskytne a přihlásili se včas k tomuto českému udělování svátosti sv. biřmování česko-americkým biskupem.

Závěrečné datum závazných přihlášek je 1. listopad 1977. Prosíme vás však nenechávejte přihlášku až na poslední týden!

Po českých bohoslužbách a udělení svátosti biřmování posvětí pan biskup budovu našeho chicagského "Velehradu". — Po krátkém obřadu posvěcení bude **společná hostina a taneční zábava s hudbou a programem.**

Sledujte laskavě naše pravidelné zpravodajství v Hlasu Národa.
Věříme, že celá naše krajanská obec se při této příležitosti sejde i s mnohými 'přespolními".
TĚŠÍME SE NA VAŠI HOJNOU ÚČAST!

Dr. FRANTIŠEK SCHWARZENBERG,
předseda česko-amerického kulturního střediska "Velehrad"
Otec VOJTĚCH VÍT,
redaktor "Hlasu Národa"

Chicagský "Velehrad"

JIŘÍ SÝKORA:

SKOK

(Původní autorova povídka. V Austrálii byla již sice jednou zveřejněna, ale v jiné podobě a byla delší. V tomto autorově přepracování se bude naším mladším čtenářům více líbit.)

*

Úředníkův zrak bloudil bez určitého cíle kanceláří, až se zastavil na nápisu, jenž prosvítal mléčným sklem dveří: REGURK OTO 83. Úředník stiskl rty. Zvenku byl ten nápis samozřejmě v pořádku: 38 OTO KRUGER, ale zevnitř to byl vždycky třiaosmdesátiletý podivín Regurk. To bylo jméno, kterým se úředník častoval, když jej mrzel celý svět. S povzdechem odtrhl zrak od magického nápisu, s nechutí se prohrábl lejstry na stole, a mimoděk si promnul oči, aby se zbavil ospalosti. Bylo odpoledne a emigrační úřad byl plný kouře, hlasitého šepotu, odeznělých hádek a zatajených pláčů, jež se zde za celý den nashromáždily. Ozvalo se zaklepání a vstoupil další žadatel.

Posaďte se, řekl úředník, a naučeným pohledem se pokoušel proniknout do duše návštěvníka, jenž se naň usmíval od dveří.

Příchozí byl mladý člověk. Měl statnou postavu, modré oči, kaštanové vlasy. Díval se na úředníka vlídně a s důvěrou.

Úředník Oto Kruger se snažil, aby nemrkl, ale nakonec se toho vzdal, protože mu do unavených očí vhrkly slzy. Nenápadně si je osušil a dal se do prohlížení příslušných dokumentů.

Mladík se posadil na židli vedle jeho stolu tak tiše a nenápadně, že to úředník ani nepostřehl a tak sebou polekaně cukl, když zvedl hlavu a spatřil mladíkovu tvář přímo před sebou.

Karel Buda?

Ano, Karel Buda, řekl mladík Karel Buda. Jeho úsměv se ještě rozšířil. Já jsem, to jsem já, Karel Buda.

Úředník shovívavě pokývl hlavou.

Tak vy jste Karel Buda . . . V duchu zapřemítal, proč k němu ještě nikdy nepřišel někdo, kdo by se jmenoval Regurk.

Já jsem přišel z Československa, zamnul si ruce mladík a dodal: Už tam nebudu. Teď jsem tady.

Tak vás tu máme, pane Buda, řekl úředník nahlas a sám pro sebe si opakoval: Tak tě tu máme, Karlíku Budo.

Záznam o Karlu Budovi obsahoval víceméně nezajímavé podrobnosti jeho života a končil Budovým prohlášením, že se chce usadit v Africe. Případ se zdál být uzavřen.

Tak vás láká černý konti-

(Pokračování na str. 5)

DOBA "BĚHEM ROKU"

31. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: — Všemohoucí a milosrdný Bože, — tvoji věřící ti jen z tvé milosti mohou sloužit tak, — jak to vyžaduje tvá velebnost a sláva. — Dej nám, prosíme, abychom šli bezpečně vstříc tvým zaslíbením. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY MOUDROSTI (Mdr 11, 23-12, 2)

Pane, celý svět je před tebou jako prášek na vahách, jako kapka rosy, která ráno padá na zem. Ty však máš slitování se vším, poněvadž všechno můžeš, a shovíváš nad hříchy lidí, aby činili pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a neošklivíš si nic z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to.

Jak by totiž něco mohlo trvat, kdybys ty nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce milující život, neboť tvůj nepomíjející duch je ve všem.

Proto zbloudilé ponenáhlu trestáš a napomínáš tím, že jim vyčítáš to, čím hřešili, aby zbaveni své zvrácenosti věřili v tebe, Pane.

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA SOLUŇANŮM (2 Sol 1, 11-2, 2)

Bratři! Bez přestání se za vás modlíme, aby vás náš Bůh učinil hodnými dober, ke kterým vás povolal, a svou mocí způsobil, že budete mít vždycky zálibu v konání dobra a vaše víra že se bude projevovat skutky. Pak jméno našeho Pána Ježíše bude oslaveno skrze vás, a vám se dostane oslavy skrze něho, jak to milostivě dopřeje náš Bůh a Pán Ježíš Kristus.

Bratři, co se týká doby, kdy přijde náš Pán Ježíš Kristus, a kdy se my u něho shromáždíme, prosíme vás: nenechte si tak snadno poplést hlavu nebo dokonce se polekat nějakou prorockou řečí nebo listem prý od nás poslaným, že byste se domnívali, jako by ten den Páně měl už nastat.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE (Lk 19, 1-10)

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam muž jménem Zacheus, vrchní celník a boháč; toužil uvidět Ježíše, kdo to je, ale poněvadž byl malé postavy, nemohl ho pro zástup spatřit. Běžel napřed a vylezl na fikovník, aby ho uviděl neboť tudy měl jít.

Když Ježíš přišel k tomu místu, pohlédl vzhůru a řekl: "Zachee, pojď rychle dolů, protože dnes musím zůstat v tvém domě." On rychle slezl a s radostí ho přijal. Všichni, kdo to viděli, reptali a říkali: "Vešel k hříšníkovi jako host!"

Zacheus se zastavil a řekl Pánu: "Polovinu svého jmění, dávám chudým, a jestliže jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně."

Ježíš mu řekl: "Dnes přišlo do tohoto domu spasení; vždyť je to také syn Abrahámův. Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo."

Jaroslav Seifert:

DEN DUŠIČEK

Tam, kudy jaro šlo
a zpívajíc
kouzlilo sterou krásu,
jde smutek podzimu,
zmar, umírání, nic
a hořký konec časů.

A v listí spadalém
krok dítěte
tu uschlou krásu drtí,
jde jeden k životu,
jenž znovu rozkvete,
a druhý jde již k smrti.

U příležitosti výročí založení naší první svobodné Československé republiky 28. října 1918 — budou naše české bohoslužby u sv. Prokopa v Chicagu — tuto neděli 30. října obětovány za naši nesvobodnou vlast, trpící pod cizí nadvládou a totalitní ideologií komunistů.

Řekněte laskavě o těchto bohoslužbách svým známým a přijďte se s námi společně pomodlit a poprosit naše národní patrony o ochranu a duchovní posilu našich bratří a sester za mořem.

Fulton J. Sheen, Ph.D.,D.D.

POKOJ V DUŠI

(Pokračování z min. čísla)

Snad nic na světě nepůsobí tak depresivně jako vědomí, že se člověk dopustil těžkého hříchu – a nemá přitom možnost, kterou mají křesťané, totiž začít znovu od začátku. Sv. Pavel moudře rozlišuje mezi smutkem hříšníků, kteří znají Vykoupení, a mezi depresí těch, kteří popírají jak svou vinu, tak i možnost odpuštění. »Zármutek, totiž, je-li podle vůle Boží, působí změnu smýšlení k spáse, a takové změny smýšlení netřeba litovat, kdežto zármutek světa působí smrt« (2 Kor 7: 10). »Neboť vězte, že byl odmítnut také potom, když chtěl zdědit požehnání. Nedostalo se mu totiž příležitosti ke změně smýšlení, ač si ji se slzami žádal« (Žid 12: 17). Zpytování svědomí nejenže snímá z nás zármutek, nejenže nám po odpuštění hříchů dává novou možnost, ale smiřuje nás také s Láskou.

Člověk se při zpytování svědomí soustřeďuje ne tak na své vlastní hříchy, ale spíš na milost Boží – asi jako poraněný věnuje větší pozornost lékaři, který jej ošetřuje, obvazuje a léčí, než svým ranám. Ze zpytování svědomí nevzniká žádný komplex, protože se to všechno děje ve světle Boží spravedlnosti. Vlastní já není měřítkem a není také zdrojem naděje. Všechna lidská slabost a křehkost se objevuje v záři nekonečné dobroty Boží a každou chybu trvale doprovází vědomí Boží milosti. Hřích se při zpytování svědomí nejeví jako porušení zákona, ale jako porušení vzájemného vztahu. Lítost vzniká ne proto, že byl přestoupen nějaký předpis, ale protože byla uražena láska. Prázdná spíž donutí hospodyni, aby šla k pekaři nakoupit chléb a podobně je prázdná duše přiváděna k chlebu života.

Zpytování svědomí není ani soustředěním na vlastní neuspořádané vědomí, na způsob koncentrace u orientálního mystika, který medituje nad svým pupkem. Přemrštěná introspekce vede k nehybnosti a chorobným stavům. Žádná mysl, žádná duše není tak bezmocná jako ta, která se »chce s tím vyrovnat sama«. Křesťanská duše ví, že potřebuje pomoci Boží, a obrací se proto k tomu, který nás miloval, i dokud jsme byli hříšníky. A tak se zpytování svědomí, místo aby vzbuzovalo chorobné pocity, stává příležitostí k radosti. Jsou dva způsoby, jak poznat dobrotu a lásku Boží: buď si zachovat nevinnost a nikdy Boha neztratit, nebo ho nalézt znovu po tom, kdy ho člověk ztratil.

Lítost se nevztahuje k člověku, ale k Bohu. Netupí člověka, ale miluje Boha. Křesťanství nás učí, že se máme brát takoví, jací jsme, se všemi chybami, nedostatky a hříchy. Ve všech ostatních náboženstvích se člověk musí stát dobrým, aby mohl přijít k Bohu – v křesťanství tomu tak není. Křesťanství bychom mohli přirovnat k večírku pod heslem »přijď tak, jak jsi«. Učí nás, abychom si nedělali starosti sami se sebou, abychom se nesoustřeďovali na své chyby a na svá selhání, ale abychom se s nimi svěřili Spasiteli s pevným předsevzetím, že se polepšíme. Ze zpytování svědomí nikdy nepramení zoufalství, ale naopak, naděje. Některým psychologům se pomocí správných metod podařilo přinést jednotlivcům duševní mír, a to pouze proto, že se jim podařilo nalézt pojistný ventil pro duševní napětí. Vypustili páru, ale kotel nespravili. To je úkolem církve.

Protože se zpytování svědomí děje ve světle lásky Boží, začíná modlitbou k Duchu svatému, aby osvítil naši mysl. Duše se pak k Duchu Božímu chová jako k hodináři, který má spravit naše hodinky. Vložíme mu hodinky do rukou, protože víme, že je nepokazí, a své duše vkládáme do rukou Božích, protože víme, že budou správně fungovat, pokud je Bůh bude udržovat.

Je pravda, že čím jsme Bohu blíže, tím jasněji vidíme své vady. Při svíčce je na obraze vidět málo kazů, ale při slunečním světle se ukáže, jaká je to mazanice. Velmi dobří lidé si nikdy o sobě nemyslí, že jsou velice dobří, protože se posuzují ve srovnání s ideálem. V dokonalé nevinnosti se každá ptá jako apoštolové při poslední večeři: »Což jsem to já, Pane?« (Mat 26: 22).

Zpytování svědomí je v první řadě soustředěním se na dobrotu a lásku Boží. Každá duše, která se zkoumá, se zahledí na Ukřižovaného a vidí osobní vztah mezi sebou a božským Spasitelem. Přiznává, že by trnová koruna tolik nebodala, kdyby ona sama nebyla tak pyšná a marnivá; kdyby její nohy neběžely tak rychle po cestách hříchu, nebyly by božské nohy tak probodeny hřeby; kdyby ne-

byla tak lakotná, nebyly by božské ruce tak poraněny železem, a kdyby nebyla tak smyslná, nebyl by Spasitel zbaven svého šatu.

Postava na kříži není agentem tajné služby ani komisařem gestapa; je to božský lékař, který po nás nechce nic jiného, než abychom mu přinesli své rány k uzdravení. Ať jsou naše hříchy seberudější, zbělají nad sníh, i když jsou purpurové, zbělají jak vlna. Což právě on neřekl »Pravím vám: Tak bude větší radost v nebesích nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devětadevadesáti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují« (Luk 15: 7)? A neličil v příběhu o marnotratném synovi otce, jak říká »A jezme a veselme se! Vždyť tento můj syn byl mrtev, a ožil, byl ztracen, a je nalezen« (Luk 15: 23, 24)?

Proč je v nebi víc radosti nad hříšníkem, který se dal na pokání, než nad člověkem spravedlivým? Protože Boží vztah k nám není vztahem soudce, ale vztahem lásky. Z hlediska soudu není člověk, který zhřešil, tak naplněn radostí, jako byl před hříchem. Ale pokud jde o vztah lásky, je tu radost, protože pominula starost o duši a nebezpečí, že se ztratí. Nemocný člověk je milován víc než zdravý, protože potřebuje víc lásky. Vždyť někteří lidé nemoc předstírají, aby vzbudili lásku, a předstírají rány, aby je milovaná bytost mohla obvazovat.

Lidé popírající vinu a hřích se podobají dávným farizeům, kteří si myslili, že Spasitel má »komplex viny«, protože je obviňoval, že jsou obílenými hroby – zvenku čistí, uvnitř plní hniloby. Kdo se přiznají, že hřešili, podobají se veřejným hříšníkům a publikánům, o nichž náš Pán řekl: »Vpravdě pravím vám, že celníci a nevěstky předejdou vás do království Božího« (Mat 21: 31). Lidé, kteří si namlouvají, že jsou zdraví a trpí přitom skrytou mravní rakovinou, jsou nevyléčitelní; nemocní, kteří hledají uzdravení, mají na ně naději. Každé popření viny vyčleňuje lidi z oblasti lásky, vede k sebeuspokojení, a tím brání v léčbě.

Pokud jde o léčení ve fyzickém řádu, je třeba si uvědomit dvě skutečnosti: lékař nás nemůže léčit, pokud se mu do léčení nesvěříme, a nemůžeme se mu do léčení svěřit, pokud nevíme, že jsme nemocní. A podobně je třeba, má-li se hříšník obrátit, aby si byl svých hříchů vědom; druhým nutným faktorem je touha po Bohu. Toužíme-li po Bohu, neprojevujeme se tím jako lidé hříšní, ale jako lidé milující.

Je pravda, že se nám po zpytování svědomí zdá, že vůbec nejsme lásky hodni, ale právě proto potřebujeme Boha – protože on jediný miluje toho, jenž si lásku nezaslouží.

»Koho nalezneš, aby miloval tebe, tebe nešlechetníka, než Mne, Mne jediného?«

VII

Psychoanalýza a zpověď

Ještě před dvěma desetiletími nikdo mimo církev ve zpověď nevěřil. Dnes věří ve zpověď kdekdo, ovšem s jedním rozdílem: někteří věří ve vyznání svých vlastních hříchů, jiní ve vyznání hříchů ostatních lidí. Popularita psychoanalýzy přesvědčila téměř každého, že pro dosažení duševního klidu je nějaký druh zpovědi nutný. Je to další příklad, jak svět, který v devatenáctém století odhodil křesťanské pravdy jako veteš, vytahuje teď ve dvacátém století jednu po druhé, ale pravdy izolované a sekularizované, a přitom si namlouvá, že udělal nějaký velký objev. Svět přišel na to, že se neobejde bez nějakého ventilu pro svou vnitřní ubohost. A tak si musí – když už odvrhl Boha a hřích – nalézt nějakou náhražku.

Jako v ostatních statích, *nezabýváme se zde ani psychiatrií ani psychoanalýzou jako metodou a nepopíráme jejich hodnotu v příslušném oboru působnosti.* Omezujeme se pouze na diskusi s tou skupinou psychoanalytiků, kteří tvrdí: člověk je živočich; neexistuje osobní odpovědnost, a tedy ani vina; psychoanalytická metoda je náhradou za zpověď.

Abychom začali pozitivně: svátost pokání neboli zpověď byla ustanovena božským Spasitelem a uspokojuje nejhlubší touhy lidské duše. Známe ze zkušenosti následující tři touhy. Pochybí-li člověk, chce se k tomu přiznat. Protože si je vědom, že se dopustil něčeho špatného, nechce to vykládat každému, kdo se zrovna namane, ale chce se vyznat pouze nějakému představiteli mravního řádu – člověk totiž hledá odpuštění. A k tomu, aby se mohl vrátit na správnou cestu, potřebuje člověk nějaký ideál, který by převyšoval jeho samého a dokonce i ostatní bližní, potřebuje neotřesitelné absolutní měřítko, spolu s mluvčím, který by chybujícímu člověku pomohl k dosažení tohoto ideálu.

(Pokračování příště)

JAROMÍR JOHN

MUŽI, VAŘTE!

Je tomu již mnoho desítek let, co se mužové snaží, aby byli plně rovnoprávni se ženami. Kdyby bylo pravda, že ženy jsou slabším pohlavím, neuhájily by mnohého zaměstnání, kterého se plně drží jako svého monopolu, třebas úklidu v domácnosti, šití prádla a svých šatů, ošetřování nemluvňat a vaření.

Přece však můžeme pozorovati, že přes houževnatý odpor, ba posměch mužové už odvážně vnikli do řady svrchu jmenovaných ženských prací. Po vzoru americkém se dnešní mužové nezaměstnávají doma už jenom hrubými pracemi na zahrádce, zavěšováním záclon, přibíjením obrazů, otvíráním pivních lahví – nebo, když je potřebí, něco těžkého zdvihnout – nýbrž vykonávají i domácí úklid, zvláště tehdy, je-li žena zaměstnána schůzemi a filantropickými akcemi pro jiné domácnosti než svou vlastní. Už při těchto pracích se očividně uplatňuje mužská svéráznost. Manželské postele na příklad muž ustýlá podle jiných zákonů než žena, což lze ovšem poznati na první pohled. Také v šití prádla a ženského šatstva se už mnozí mužové uplatnili, ba, jako dámští krejčí, prosluli. V ošetřování malých dětí se vyznačují mužští opatrovníci v sanatoriích, ozdravovnách a táborech mnohem lépe než ženy! Ticho a vojenský pořádek, který tu panuje, svědčí nejlépe o zdatnosti mužů, kteří nejsou schopni mazlivých, citových výlevů a nedůstojných kompromisů. Nejméně však dosud pronikli mužové v modistství a vaření. Nebude také dlouho trvati a ženy budou nosit rozkošné kloboučky zhotovené mužem, modistou. Mnohá žena se bude pyšnit výrobkem Chapeaux Drtílek nebo Dernier cri Vytočil. Do ženského monopolu vaření byl učiněn muži průlom v dobách válečných. Protože potřeba mužského vaření je nyní naléhavě pociťována, jsou pořádány pro muže kuchařské kursy.

Je fakt, že v nejlepších restauracích a hotelích v Praze, v Paříži, v Londýně, v New Yorku nikdy nevládne nad kuchyní žena, kuchařka, nýbrž muž. Ženy nedospěly k vyšším metám a hodnostem, než jsou výtečné kuchařky rodinné, pensionátní a farské. Tato skutečnost, pro ženy ne právě lichotivá, má kořeny v různé povaze vaření mužského a ženského.

Vaření mužů se děje způsobem logickým, vědeckým, založeným na fysiologii chutnacích papil, umístěných na kořeni jazyka, a na badatelských výtěžcích výměny právě oněch látek, jimž rozumí jen muži – slovem – mužské kuchaření jest organisované vědecké řízení práce. Kuchařství ženské je jiného druhu. Většině kuchařek jde především o to, aby jejich zjev slušivě vypadal v kuchyni. To nečiní kuchařky pro svou ženskou ješitnost, nýbrž proto, že od jejich luzného zjevu jest odvislá kvalita pokrmů. Čím hezčí kuchařka, tím může být jídlo ošizenější, a přece mužům výborně chutná. Pokrmy připravené škaredými a mrzutými kuchařkami, i kdyby to byly vzácnosti, hořknou mužům v ústech a lepí se na patro. Trávení jest porušeno a nezlepší se ani energickou kuchařčinou domluvou, hrozbou, zpěvem nebo vytrvalým hraním na piano nebo harmonium.

Vidíme-li v ohromných kuchyních zaoceánských parníků, kde se vyváří pro mnoho set cestujících různých národů a ras, pro lidi zhýčkaných jazýčků i pro celou armádu posádky, jest nám nápadný klid a důstojnost, s nímž si kuchaři počínají. Naproti tomu vidíme v malých hotelích na periferii Prahy i ve výletních restauracích, kde všude vládnou ženy, neobyčejný ruch, pobíhání a udýchaný zmatek, jakmile přijde tucet hostů. V takové kuchyni, kde poroučejí ženy, vidíme, že se do kamen přikládá buď pořád nebo nic. Pozorujeme dále, že ženám padá všecko z rukou, že se snaží konati mnoho úkonů současně a hlavně, že si nepamatují, kam co položily, a že nemohou nalézti klíček od zásuvky s cukrem nebo od špižírny.

Zato se ženské vaření vyznačuje velmi příjemnou hodnotou citovou. Paní bytné v celém Československu vaří pro studenty s velkou láskou, zvlášť mají-li dospělé dcery. Je-li kuchařkou novomanželka, jídlo takřka překypuje citovými hodnotami a muž dojat, vroucně děkuje za karbanátek se špenátem a lichotí se k své choti. Proto pojídá jídlo teprve po delší době, vychladlé. Citovost ženského vaření se jeví zvláště v nezdarech. Jestliže se ženě připálí jíška, pláče a její dolní rtík nepěkně odstává. Jestliže muž spálí svůj biftek na uhel, neslušně zakleje, a popadnuv klobouk a hůl, ruče pospíchá do hostince.

(Pokračování příště)

SKOK

(Pokračování ze str. 4)

nent, že, zavrtěl hlavou úředník.

Karlu Budovi se zaleskly oči:

Tam jsem vždycky chtěl. Všechno jsem přečet co se dalo. Tam ted' pudu.

Je tam ted' trochu horko, řekl suše úředník.

Tam jsou pořád hrozný horka, souhlasil mladík.

Úředník zakroužil očima po stropě:

Myslím to jinak, pane Budo. V Africe se to mele. Všude jsou nějací partyzáni — či záškodníci — to podle toho na čí straně stojíte... Chtěl jsem vás jen varovat, abyste se do něčeho nezamíchal...

Já se do ničeho míchat nebudu, řekl rychle mladík a pak dodal: Leda kdyby bylo nutný někoho zachránit — — —

Buda se rozjasnil a nadšeně poposedl na židli:

S dostatečným tréningem jste v mžiku v koruně stromu, zjistíte obranyschopnost domorodé vesnice, a večer, ještě než dá náčelník pokyn k mučení plavovlasé zajatkyně, seskočíte tiše u chýše, kde leží v poutech a — a pak už je to lehký...

Karel Buda očividně docela zapomněl, že sedí v kanceláři emigračního úřadu. Úředník nejprve horečně probíral možnosti důstojného úniku, ale pak si odkašlal a snažil se promluvit přirozeným hlasem:

Vyšplhat se na strom není legrace, pane. A jak byste ji dostal přes hradby z obklíčení? A kam byste se poděli v džungli — v noci?!

Díval se při tom pátravě na mladíka, a v duchu se peskoval za své dětinské otázky. Mladík se však stále dobromyslně usmíval a z Oty Krugera se strach začal jaksi vytrácet.

Karel Buda zatím s nezadržitelnou upřímností rozváděl své vymyšlené dobrodružství:

Z obklíčení pomůže dobrý výskok přes hradby. To chce samozřejmě přípravu. Jinak by byl únik nepravděpodobný — a pro toho, kdo nemá průpravu, úplně nemožný...

Úředník Oto Kruger neříkal nic.

Nechtělo se mu už rozvádět tuto dětinskou debatu, ale nedalo mu, aby neřekl:

Takovou věc by mohl dokázat — jediný člověk na světě — — —

To máte pravdu, řekl nadšeně Karel Buda. Mezi námi, lákal Buda úředníka, koho máte na mysli?

Úředník zatěkal očima a rozpačitě mávl rukou:

No? Kdo? vyžadoval odpověď Karel Buda.

Tarzan, řekl úředník a cítil, že se červená. Vzpamatoval se, když si uvědomil, že nakonec řekl pravdu. Rozhodně by to nedokázal Regurk, ušklíbl se zavile. Správně, zajásal Karel Buda. Tarzan, můj vzor.

(Dokončení na str. 13)

DOPISY našich čtenářů

CEDAR RAPIDS, IA.

Dnes přinášíme našim čtenářům slíbené kázání o sv. Václavu, které měl v kostele sv. Václava v Cedar Rapids dp. návštěvník z Československa, a které se všem přítomným velmi líbilo.

* * *

Kostel sv. Václava

Sestry a bratři,

dnes budeme chválit, prosit a děkovat našemu nebeskému Otci českým jazykem - jako v té krásné Cyrilometodějské písni: ... jazykem rodným Bohu chválu pěli...

Dnes se tímto jazykem domluvíme ve všech světadílech — česky mluví nejen bílí ale i černí. — V pražské tramvaji, jako hromadném dopravním prostředku, která bývá vždycky přeplněna, sedí mladý černý student. Vedle něho stojí a opírá se o tyč stařenka a zlobí se. Takový mladý a sedí a člověka nepustí sednout. A jak tak jela, ulevovala si stále hlasitěji a šťavnatěji. Když už to chvíli trvalo, černý student se postaví a krásnou češtinou řekne: takové baby jako jsi ty, ty u nás jíme... a babička se leknutím zhroutila na uvolněné sedadlo a tramvaj ujížděla dál...

Ale my jsme se zde sešli moji drazí, abychom zpěvnou češtinou oslavovali našeho Pána. Vrat'me se k dnešnímu evangeliu. Slyšeli jsme v něm o dobrém pastýři. O pastýři, který hledá ztracenou ovečku tak úsilovně a vytrvale i za cenu, že bude muset opustit těch devadesát devět. Takové obětavé lásky, takové vytrvalosti je schopen jenom ten, komu ovečka patří, ten kdo je jejím majitelem, ale nikdy nájemce. — Takovým dobrým Pastýřem je náš nebeský Otec — Bůh, který je láska sama, jehož jsme vlastnictvím, jemuž patříme. On o nás pečuje a provází tou nekonečnou starostlivou láskou, abychom se neztratili, abychom se nezatoulali. Jak je to snadné zatoulat se, jak je dnes snadné ztratit se v tomto uspěchaném kolotoči života — v té vidině pozemského ráje. V tomto neustálém musím — musím ještě to a to obstarat, nakoupit, uklidit — měl bych ještě vidět a slyšet to a ono, ještě mít o pár dolarů více, a ani nepozorujeme, že jsme zpoutáni starostmi tohoto světa jako ta ovečka, která se zatoulala od stáda a uvázla v trní. Kam tolik spěcháme? Kam se to řítíme? Nikam jinam, přátelé moji drazí, než do náruče smrti. Sami jí spěcháme vstříc, jako bychom se báli, že nepřijde — a když přichází pak se jí děsíme, cítíme se zaskočeni, překvapeni... a k tomu ještě také smrti podáváme ruce. Jen se podívejme do novin a dočteme se tam o tolika neštěstích — kolik lidí náhle opustilo tento svět. Dříve se lidé na smrt připravovali. Dožili se určitého věku, třeba devadesátky, potom ulehli a umřeli. Dnes to vypadá docela jinak. Zřítí se letadlo, nastane zemětřesení, přežene se smršť, povodně zaplaví celá údolí, kolik lidí se nevrací z dolů, kde pracují a vlastně denně se někde válčí, vede bratrovražedný boj. Jsou to miliony lidí, kteří odcházejí z tohoto světa náhle — okamžitě. Jsou připraveni na ten veliký přechod do věčnosti? — Všude nás obklopuje nebezpečí, takže máme opravdu malou naději na poklidnou smrt v posteli. Co tedy máme dělat? Jak žít, abychom byli připraveni? "Bděte a modlete se, abyste nevešli do pokušení" — tak nám radí sám Božský Spasitel. Velkým pokušením je, že zapomínáme, že jsme stvořeni pro vyšší věci, než jen plahočit se tímto světem. Plná mísa a místo úkrytu, to přece nemůže stačit člověku, který má duši: - duši, která je nesmrtelná, která činí člověka člověkem. K tomu, abychom mohli na tomto světě žít pro věčnost, byli jsme dostatečně vybaveni; dostali jsme každý dost hřiven, abychom žili šťastně na tomto světě a připravili si šťastnou i celou věčnost. Ty hřivny, které jsme dostali nesmíme zakopat, anebo je rozházet za těch pár let života a na věčnost jít s prázdnýma rukama. — Jednou uslyšíme otázku: jak jsme hospodařili s tou Boží láskou, s tolika milostmi, kterými nás náš nebeský Otec zahrnuje? — Nebo snad pochybujeme o této Boží lásce — nebo snad dokonce o samém Bohu? Kdyby snad tyto pochybnosti přišly, pak si najděte odpověď na tyto pochybnosti v Písmě svatém. Tam totiž je napsáno: "Jen blázen řekne v srdci svém, není Boha!" Ještě nikdo nedokázal, že Bůh není. A kolik už se jich o to pokoušelo! A kde jsou? Snad se o nich dočtete v dějepise, kde jsou zaznamenána jejich jména. Jména lidí, kteří pro člověka, pro lidstvo přinesli jen nesvár, neútěchu, neklid srdce a sami často ukončili svůj nešťastný život ne zrovna pěkným způsobem.

Přátelé moji drazí, važme si svaté víry, která nám dává jistotu, vede nás k věčnému životu a naplňuje naše srdce radostí a štěstím již na této zemi. Važme si církve svaté, jako matky a strážkyně této víry. Za dva tisíce let prošla tato církev mnohými bouřemi a všechny ty útoky z venku i uvnitř přežila. Kolikrát už se zdálo, jakoby se ta malá lodička potápěla, jakoby její světlo zhasínalo. Ale to byla jen větší vlna, kterou lodička proplouvala, aby smetla co na tuto lod' nepatřilo. To jen plamen víry zaplápolal, aby se ještě zářivěji rozhořel. Važme si proto církve svaté, která nikdy nezanikne, nikdy, protože je Kristova. Kristus je v ní a zůstane v ní s námi až do konce světa. — Možná, že se nám někdy zdá, že tato církev požaduje od nás příliš mnoho, že žádá oběti, statečnost, odvahu veřejného vyznání, snad někdy i žalář, a tehda možná naše rty zašeptají: Církvi, kolik jsi mi způsobila utrpení! - ale tehdy, přátelé moji drazí, nezapomeňme zvolat: a přece, stále jsem ti tolik dlužen. Možná, že jí budeme vyčítat: kolik jsi mi dala pohoršení životem nehodných bratří a sester, ale musíme přiznat, že jen v tobě, církvi má, rostou stále noví svatí, a stále pro tebe obětují své životy noví mučedníci. Ano, jsi veliká, svatá a jediná, v níž je Kristus naše spása. Jsi naším přístavem v bouřích života. Jsi otcovskou náručí marnotratných synů a hříšných Magdalen...

Také my jsme jedním z kmenů na stromě církve svaté. A nezapomeňme, že na nás na každém záleží, zda se bude ten kmen zelenat a ponese ovoce, anebo bude jen suchou větví k useknutí pro plamen věčného ohně.

Zásluhu na tom, že naše větev se zelená a přináší užitek máte i vy, drazí přátelé. Vy jste dokázali zachovat si víru svatováclavskou, zachovat si i tu řeč, kterou se modlíval, kterou volával a prosil za svůj národ svatý Václav.

Když jsem zde byl před čtyřmi roky a vrátil se do vlasti, ptali se mne doma na vás — a tehdá jsem říkal všem jak jste tuto zemi obohatili. Vaši předkové a Vy přinesli jste sem víru - vzdělání pracovitost. Je to až k neuvěření, jak se zde začínalo. Ještě nebylo pomalu ani kde bydlet a už se stavěl kostel a škola. Jen prací vašich rukou, jen vaším úsilím, přičiněním a obětavostí stojí po celé Americe tolik kostelů zasvěcených našim světcům.

S vašimi předky přišel i svatý Jan Nepomucký Neumann. Svým životem potvrdil, že z té svatováclavské větve mohou vyrůstat noví světci v jiném prostředí. Že ta svatováclavská větev na stromě církve svaté je zdravá, stále se zelená a je schopná přinášet ovoce.

Sestry a bratři, na nás na všech záleží, bude-li se tento kmen zelenat i v čase budoucím, a budou-li z něho vyrůstat noví světci. Bude-li náš život životem víry a lásky, pak s přímluvou našich světců nezhyne rod, jenž věřit neustane, dědictví Otců, zachovej nám Pane!

ENNIS, TEXAS:

Důstojný pane Vojtěchu,

prosím za prominutí, že obtěžuji, přijměte pozdrav a díky za vše, co v Hlasu Národa pro nás české stařenky děláte. Důvod proč dnes píši je následující. Asi před měsícem jsem poslala do redakce dopis, ve kterém byla písňová modlitba za vlast: "Otče náš, vyslyš nás." Zpívali jsme ji tady v kostele,

U PANCNERA V BERWYNU

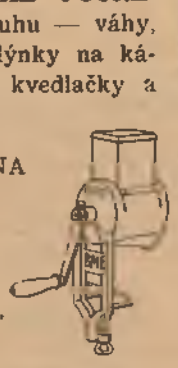

Strojek na dělání NOKŮ (halušek), $7.50, poštou $9.20.

FORMY NA PEČENÍ, set: 2 na dorty, 1 vložka k pečení bábovky. $5.50, poštou $7.20.

KUCHYŇSKÉ POTŘEBY všeho druhu — váhy, struhadla, mlýnky na kávu, vařečky, kvedlačky a jiné.

MLÝNEK NA HOUSKU, $7.95 poš. $9.80 Malý $4.75, poš. $6.30.

BROŽURA Czechoslovak Pastries, $1.50, poš. $1.75.

KUCHAŘSKÉ KNIHY: od Jandáčkové a Rosické v češtině a angličtině.

Křišťálové sklo a keramika z Československa, rekordy české a slovenské, byliny, čaje a koření, české knihy — žádejte seznamy.

Háj F.: Školák Kája Mařík, 3 knihy, ilustrované, $19.50, poš. $19.95.

Hašek J.: Osudy dobrého vojáka Švejka, 4 díly ve 3 knihách, $11.00, poš. $11.75.

Již na skladě: české, slovenské, anglické **vánoční karty** — i v jiných řečích.

TUZEX

Potravinové balíčky beze cla, nebo dárkové poukázky do Československa vyřizujeme nejrychlejší cestou spolehlivě a zaručeně. — Seznam zdarma.

Největší nákupní středisko československého zboží v Americe

*

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý $1.00 zaslali o 5¢ více na státní daň.

F. PANCNER,

Importér a zástupce Tuzexu

6514 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill. 60402

telefon 831-3759

TUZEX

poukazy nebo objednávky řádně a spolehlivě provede

SOCHOR

TRAVEL SERVICE

137 Washington Ave.
Endicott, N.Y. 13760

(Snad někdo stejně dobře, ale nikdo, nikdo lépe)

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS

9101-09 West Cermak Road ● North Riverside, Ill. 60546

A DIVISION OF

LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION OF BERWYN

Vklady pojištěny do $40,000.00 F.S.L.I.C.

Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

ale jinak už tu český kostelní zpěv se nepěstuje, už ani neumí Svatováclavský chorál. Ještě dokud byl živ dp. F. Kowalski, tak učil zpívat a hrát na varhany; od jeho smrti se toho však nikdo neujal. Na varhany tady hrával Ignác Parma, Henry Mareš, oba už zemřeli a nikdo tu není, kdo by pokračoval. Nemáme tu také českého kněze, byl tu dp. Emil Slováček, ale churavěl a byl poslán nejdp. biskupem na léčení. V dopise, o kterém se zmiňuji, bylo též přiloženo $5.00 na mešní intenci za dp. Václava Pechala, je nemocný, má cukrovku a musili mu uříznout nohu a tak snad ani nemůže sloužit svatou mši; byl farářem v Abott. V Ennis u sv. Jana Nep. je teď farář dp. Laurence Haberman, asistent je mladý teprve v červnu vysvěcený dp. Robert Peebles, oba důstojní pánové se trochu učí česky.

Máme velké sucho, už kolik měsíců nezapršelo. V městě máme však vody dost. Asi před deseti lety udělalo město hráze, aby bylo dost vody, odtud se žene voda potrubím do města i na farmy. Máme tu několik továren a podniků, kde si mladí mohou vydělat peníze a ještě přitom mohou mít farmu. Dnes s traktory je jiné farmaření než bývalo dříve. Na školách je tady teď zase zájem o českou řeč. 9. října bývá v Dallas český den, bývá tam zpěv, hudba, sokolské cvičení a různé věci můžete tam vyhrát v štěstěně. Já už tam chodit nemohu, ale mladé to zajímá a hlavně sejdou se tam se známými.

Končím s pozdravem a Bůh Vám žehnej.

Hermina Zhanel

• • •

Milá naše česká stařenko,

Vaše psaní, o kterém píšete, že jste nám poslala, v pořádku došlo. Zaplať Pán Bůh za peníze poslané na mešní intenci, mši svatou za dp. Václava Pechala jsem sloužil 21.9. Je to smutný osud, ale Pán Bůh mu dá jistě sílu, aby i toto své utrpení uměl trpělivě snášet a obětovat je za bolesti ostatních trpících. Děkuji též za kostelní píseň "Otče náš, vyslyš nás", kterou tu také zpíváme. Škoda jen, jak píšete, že už ty naše krásné kostelní písně se u vás nezpívají. Snad se však zas časem zájem o naše národní tradice u vás v krajanském prostředí probudí; zvláště nyní, kdy studium etnické je dokonce naší americkou vládou podporováno a mládež začíná mít o ně zájem. Hezky jste nám popsala ten měnící se život tam u vás. Ovšem k tomu dochází všude, nejen v Americe. Naši dědové by to pomalu už tu ani nepoznali. Hlavní však je, aby ti mladí i v tomto zmateném, měnícím se světě šli správnou cestou a aby jim Pán Bůh požehnal. Buďte hodně zdráva, někdy nám zas napište a vzpomeňte si na nás modlitbou. Do Boží ochrany Vás poroučí Otec Vojtěch.

CHICAGO, ILL.:

Dear Father Vit,

Please excuse my tardiness in subscribing to "Hlas Národa" — but the time gose by so fast that I lose track! I am enclosing a check for $30 for two yearly subscriptions, one for my mother and one for myself. I also hope to become a little more involved in the work — rather becoming involved in the activities of "Velehrad" — whatever I can do. I am most willing to do let me know how I can help. My prayers are for you and your great apostolate. With best wishes and prayers

Sincerely

Father Skach

Drahý důstojný Otče,

zaplať Pán Bůh za vyrovnání předplatného pro Vás i pro Vaši maminku. Měl jsem radost, když jsem ji viděl v neděli na naší pouti na Wisconsinském kopečku, jak je pořád ještě čilá. Pán Bůh Vám ji ještě dlouho zachovej! Děkuji za modlitby a za příslib "pomocné ruky", však té pomoci potřebujeme na všech stranách; a tak jsme rádi, že víme kam se můžeme obrátit. Jen kdyby bylo více těch, kteří by projevili zájem jako Vy; člověka to potěší a hned se radostněji pracuje dál.

Chcete-li vědět konkrétně jak nám pomoci při Vaší kněžské práci? Napište nám anglicky do angl. části H.N. třeba o tom, proč Vaše generace amer. kněží českého původu v chicagské a joliets é diecési která dosud i pěkně česky mluví, se nemohla zajímat o udržení zájmu na příklad o Národní Svaz českých katolíků, aby byl dodnes opravdu něčím živým. Nebo o tom snad dosud nelze zcela objektivně psát? Zkuste to! Pomohlo by nám to

V Kristu Váš

Otec Vojtěch Vít

BROOKFIELD, ILLINOIS:

Vážený důstojný pane,

v příloze zasílám "money order" na předplatné Hlasu Národa. Vaše noviny jsou po stránce technické a obsahové velmi dobré. Pro každého je tam vždy něco zajímavého.

Bůh dej Vám i Vaším spolupracovníkům hodně zdraví, abyste mohli pokračovat v zodpovědné, záslužné redakční práci.

V hluboké úctě

Váš Jaroslav Mlátek

Milý pane Mlátku,

upřímné díky za včasné vyrovnání předplatného i slova uznání a pochopení pro naši práci; věřte že je jich člověku někdy opravdu zapotřebí. Snad až v budoucnosti, jak už to obyčejně bývá, se ukáže, i když mnozí to teď nechápou anebo nemají o věc zájem, že našeho tiskového apoštolátu v naší řeči bylo právě v dnešní době zapotřebí. Se srdečným pozdravem a s přáním hojnosti zdraví od nás všech. Za redakci Hlasu Národa

Otec Vojtěch Vít

ENDICOTT, NEW YORK:

Ctěná redakce,

a důstojný otče Víte,

posílám předplatné na příští rok, $5.00 je dar tiskovému fondu a $5.00 na mši svatou ode mně a od mé přítelkyně Anny Kubica za zemřelou naši společnou přítelkyni Františku Trpíkovou. Naše drahá zesnulá přítelkyně ve své velké lásce pomáhala všude, kde naši misionáři působili. Všude, kde mohla, byla šiřitelkou lásky Božského srdce Ježíšova a jeho matičky Panny Marie. Co jenom se dopisů napsala a ze svého mála dávala kolik nejvíce mohla. A tak pomocí Vašich novin se snad tuto zprávu naši misionáři, kteří Hlas Národa odbírají, doví. A až se tuto smutnou zprávu o jejím odchodu doví, snad si na ni vzpomenou při mších svatých, neboť si toho tato tichá a vždy zbožná duše opravdu zaslouží. I mladý františkánský kněz, po modlitbě růžence v pohřební kapli, nám řekl, že to byla žena vzácného charakteru a velké a hluboké víry. Zemřela 18. září; ráno byla ještě na mši svaté a když jako obvykle zažehovala světlo za své drahé, jistě si nemyslela, že je to naposled . . . Zemřela ve spánku. Pán Bůh tomu tak chtěl; a tak ji našli její vnuci, kteří jí přišli opravit domek. Odvezli ji do nemocnice, ale už nežila. Měla jednu provdanou dceru, ale žila sama. Přála si to, aby mohla každý den chodit na mši svatou. Patřila do Osady sv. Cyrila a Metoda v Binghamtonu. Více nebudu už psáti, sice by si to zasloužila, ale jednak to tak pěkně neumím a pak bych zabírala třeba druhým dopisujícím místo. Budu Vám však, důstojný otče, vděčna, když tuto zprávu dáte do novin. Vaše noviny mám moc ráda, čekám na ně jako na vzácného přítele. Všechny vás v redakci mnohokrát pozdravuji a přeji vám, aby vás Pán Bůh posiloval v té vaší zasloužilé práci. Moje předplatné končí v prosinci a tak jsem ráda, že už jsem si to dala do pořádku.

Pozdravuji všechny naše čtenáře a modlím se, aby vám nových čtenářů v novém roce přibylo.

Vaše odběratelka

Frances Franta

* * *

Milá naše čtenářko,

nejdříve Vás i Vaší přítelkyni Pán Bůh potěš nad ztrátou té drahé duše, Vaší dlouholeté přítelkyně Františky Trpíkové. Už se takových lidí v dnešní době mnoho nenajde. Moc hezky jste to o ní napsala. Vzpomenu si na ni modlitbou při mši svaté. Pěkně děkujeme za zaslané předplatné a dar na tisk. Jste jedna z těch, kteří předem potřebují dát vše do pořádku, Pán Bůh zaplať za takové. Jen včasnému placení pořádných "opozdilci" vděčí, že jim můžeme počkat.

Pěkně pozdravujte vaši přítelkyni Annu Kubica, buďte hodně zdráva, do Boží ochrany vás obě poroučí

Otec Vojtěch Vít

DEFIANCE, OHIO:

Ctěná redakce, všichni čtenáři a čtenářky našeho vzácného, novodobého časopisu

Hlasu Národa,

asi před 3 měsíci, když jsem vám posílal předplatné, napsal jsem vám o nemoci naší drahé manželky, matky a stařenky Františky Konečné. 9. července jste to v Hlasu Národa i uveřejnili. Avšak 8. července po pětidenním pobytu v nemocnici v Defiance tam naše stařenka v klidu zesnula. Což už jste oznámili, když vás o tom spravila tetička Marie Matyášová z Ohia a krajan Antonín Vajdík z Kanady. Mnohokrát vám za to děkuji. Dnes bych jen ve zkratce chtěl připojit něco z jejího těžkého života, který trpělivě snášela. Trpěla 25 let cukrovkou, každý den si musila dávat insulinové injekce a brát i několikery pilulky. Posledních sedm let již byla ve stálém lékařském ošetřování, několikrát byla i v nemocnici, prodělala tři operace, snášela to všechno trpělivě s pomocí Boží, jak říkávala; až teprve když před 3-mi lety oslepla na obě oči a když se stal jí život utrpením, ničím jsme ji nemohli potěšit. Proč jen tu slepotu na mě Pán Bůh poslal, že vás musím takhle obtěžovat, naříkala. Když přijeli známí anebo příbuzní, měla radost, na chvíli ji to potěšilo. Čítával jsem jí z novin, měla ráda hlavně dopisy a zprávy z okolí Defiance, ale ke konci jí vše už unavovalo. Zemřela usoužená nemocí, smutkem a slabostí. Domov zůstal prázdný a rodina opuštěná. Bylo jí 70 let, narodila se v Lideřovicích, nynější Vnorovy II. Rodiče její přijeli do Ameriky v roce 1912 jako tehdy dělalo mnoho jiných a mysleli, že se zase po čase vrátí. Malá Františka zůstala u stařenky a tetiček Matyášových a až po první světové válce v roce 1923 přijela za rodiči, tehdy usazenými v Sv. Michaele Ridge, kde v roce 1931 se za mě provdala. Prožili jsme spolu 45 let klidného, šťastného, rodinného života. Měli jsme dvě děti, syna Josefa a dceru Marii a šest vnoučat. 95-letý stařeček Antonín Gazarek ji přežil jen krátce, neboť zemřel 4. září, tedy dva měsíce po její smrti. Sešel věkem, jak se říká, několik let nemocný, nakonec ztrácel paměť a byl v kolečkové židli, starala se o něj dcera Máňa. Stařeček odpočívá nyní vedle stařenky a dcera Františka v jejich blízkosti. Bůh jim dej všem lehké odpočinutí a po dlouhém životním utrpení, odměň jejich duše radostí nebeskou. Zaplať Pán Bůh všem, kteří na pohřeb mojí manželky přijeli zblízka či zdáli, zvláště vy, kteří jste vážili cestu až z osady sv. Antonína z Kanady a za krásná procítěná slova nad hrobem, která pronesl přítel Antonín Vajdík.

Bůh žehnej všem dobrým, drahým čtoucím — to vám za celou rodinu přeje a redakci za pozůstalou rodinu za uveřejnění těchto řádek děkuje

Josef Konečný

• • •

Milý příteli, čtenáři,

potěš Vás Pán Bůh nad ztrátou, která Vás a Vaši rodinu potkala. Když jsme uveřejňovali zprávu o nemoci Vaší drahé manželky, netušili jsme, že za nedlouho budeme uveřejňovat zprávu o jejím úmrtí. Byla to vůle Páně, a tak nezbývá se i s touto bolestivou ztrátou smířit slovy našich předků: Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal, budiž jméno Jeho pochváleno.

Za duši Vaší drahé Františky jako i za staříčka Gazarka se pomodlím u oltáře, všichni z redakce Vám vyslovují dodatečně upřímnou hluboce procítěnou soustrast a pěkně Vás a Vaše drahé pozdravují.

Otec Vojtěch Vít

PRODÁVÁM —

letošní čerstvě sušené houby z wisconsinských lesů. $10 za libru i s poštovným. Poštovné platím sama. Objednávky posílejte na adresu:

Mrs. Agnes Gargulak,
Birchwood, Wisc. 54817

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a makový závin, jablečný štrúdl a čajové pečivo.

MINARIK'S BAKERY

Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialize in Party and Wedding Cakes

5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854

Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky.

Z ČESKOSLOVENSKA

boty pro muže
široké (EEE)
též krásné papuče, pantofle, pracovní obuv

MACH SHOE DEPT.
3720 WEST 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

ČESKOSLOVENSKÁ ARMÁDA A DUCH 28. OKTOBRA 1918

Bol som požiadany, aby som na shora uvedené niečo napisal. Nie je pre mňa tak ľahke zhostit' sa tohto ukolu bez zaujatosti. Mal som tu armádu rád a v tej armádě slúžil. Často som v tej ahmáde služil. Často som počúval a počuvam dodnes kritiky a kritické poznámky, že armáda sklamala, že mala bojovat' za Mnichova a vo februari 1948. Ako vojak mal som tiež ten pocit, že sme sa mali branit' . . . Môžu existovat' však pochybnosti, či by to bolo stálo zato obetovat' tol'ka životov a zničených statkov. Malý národ má používat' svojho rozumu nie len svojich svalov, som sa niekde dočital. Snad toto mali' na mysli naši zákonodárci, ked' našu armádu odpolitizovali. Netvrdim, že toto riešenie bolo dokonalé. Je pravodu, že sa politicko-stranické roztržky armády nedotýkaly. Na druhej strane však v dobách rozhodných armáda bola do istej miery desorientovaná, politicky nepripravena na samostatné rozhodovania. V minulosti vždy ked' armáda a jej prislušnici museli rozhodovat' samy, boly to rozhodnutia, ktoré slúžili našej národnej cti.

Nikdo našho vojáka nenutil, ani nutit' nemohol, aby napr. za prvej vojny opúšt'al zajatacké tábory a išiel s našimi legiami bojovat' pri vedomí, že na druhej strane mu hrozia šibenice. Zrovna tak mu hroziły šibenice za druhej vojny, jak pri úteku z vlasti tak aj za bojov na všetkých bojišťach sveta. Slovenskí vojáci aj prebiehavali po celých rotách k červenej armade a v roku 1944 bez ohl'adu na presilu nepriatel'a sa postavili na odpor sami, zo svojej vlastnej vôle. Opakovalo sa to aj na strane českej za povstania v Prahe aj pri odporu a činnosti v podzemí. Reči a poznámky o našej armáde že sklamala sú neopodstatnené a zlomyslné. Je to neúcta a nevd'ak k tým tisícom, ktorí z vlastnej vôle obetovali svoje životy v obrane a službach vlasti.

Naše oslobodenie pred 59 rokmi urobilo z nás slobodných občanov a zaradilo nás medzi slobodné a pokročilé národy Evropy. Demokratické zriadenie Republiky vychovalo z nás sebavedomých a mysliacich l'udí a zapojilo nás do evropského myslenia a civilizácie a to vojákov i civilistov. Voják bol nástrojem národa. Národa, ktorý si volil svoju vládu. Pre nášho demokraticky smýšl'ajúceho a vychovaného vojáka a dôstojníka bolo nemyslitel'né robit' puče a postavit' sa na odpor prezidentovi, ktorý bol súčasne hlavným velitel'om armády, alebo vláde, ktorú si volil národ sám.

Dnes po skúsenostiach dvoch svetových vojen a po srovnání s armádami iných národov opakujem znova, že som hrdý, že som slúžil v československej armáde. Bola to armáda disciplinovaná, s disciplinou uvedomelého občana vojáka. Náš voják bol iniciatívny, schopný ked' to situacia vyžiadovala rozhodovat' samostatne, neznásilňoval, nezabíjal bezbranných a nekradol. Pomer podriadeného k nadradeným a opačne bol pomerom slobodných, civilizovaných občanov v uniforme. Na frontách a za bojov bol to pomer, ktorý sa vyznačoval súdržnost'ou a vzájomnou obetavost'ou. Všetky tieto prednosti a ctnosti boly zdedené od dob vojsk husitskych cez legie obidvoch svetových vojen až po povstalcov Hurbanových, slovenských a pražských.

Dr. M. Ferjenčík

LETEM SVĚTEM

Brusel. — Nezaměstnanost, zejména mladistvých, je v přítomnosti vážným problémem i v zemích svobodného západu. V zemích západoevropského hospodářského společenství je 5.8 milionu nezaměstnaných, což je 5.5 procenta tamních práce schopných lidí; asi 40 procent z tohoto počtu jsou mladí lidé od 16 do 25 let. Ve Spojených státech bylo v červenci 1977 7.1 procenta nezaměstnaných; mezi černochy jich bylo dokonce 14.5 procenta. Nezaměstnanost v U.S.A. je vysoká rovněž mezi mládeží; celkem 15.9 procenta mladých lidí věkové kategorie od 16 do 21 let je bez práce. U černošské mládeže nezaměstnanost dosahuje až 40 procent. Specialisté národohospodářství jsou zajedno v třech bodech: 1) nezaměstnanost mladistvých bude v západním svobodném světě trvat dále a bude se ještě zhoršovat, nebudou-li podniknuty účinné kroky pro její zmenšení; 2) klasický názor, že problém nezaměstnanosti se vyřeší sám sebou, bude-li zajištěna hospodářská stabilita — (budou-li sníženy daně, bude-li vyrovnán rozpočet a bude-li zachována rovnováha v platební bilanci s cizinou a v zahrničním obchodu) — se stává starožitností; 3) vlády jednotlivých zemí doposud bojovaly proti nezaměstnanosti pouze pomocí povrchních, "kosmetiských" prostředků, které jsou dnes zdaleka nedostačující. Ekonomvé z povolání mají málo důvěry v tak zvaná "malthusiánská" opatření pro zvládnutí problému nezaměstnanosti: snížení počtu hodin práce, předčasný odchod na odpočinek a prodloužení doby školní docházky. Tato opatření totiž stojí mnoho peněz, snižují výrobní potenciál země a někdy celou situaci ještě zhorší. Hlavní prostředek pro vyřešení problému nezaměstnanosti vidí tito odborníci ve stálém ekonomickém rozmachu za stálého braní ohledu na ostatní úseky ekonomické politiky. Favorisují tvoření nových pracovních míst jakož i profesionální školení, — (naučit se několika řemeslům) — které by umožnilo snadné přemístění z jednoho pracovního oboru do jiného. Sociální odborníci "Evropy devíti zemí" však varují před přílišnou důvěrou v průmyslový rozmach jako neomylný prostředek pro vyřešení problému nezaměstnanosti. Aspoň pro západní Evropu by účinnost tohoto prostředku byla omezená, protože v tamním průmyslovém sektoru už je plná zaměstnanost. Vlády zemí totiž činily nátlak na mnohé podniky, aby nepropouštěly z práce nepotřebné dělníky. Mnohé podniky také nepracují plnou kapacitou, takže zvýšení jejich produktivity by bylo snadné bez zvýšení počtu pracovních míst. Průmyslovým rozmachem by se tam tedy nezaměstnanost zmenšila jen nepatrně a zároveň. by mohl vyvstat vážný problém nadprodukce. Zmínění specialisté tedy navrhují v západoevropských průmyslových svobod. zemích hlavně tyto skromnější akce pro řešení problému nezaměstnanosti: poskytovat veřejnou finanční výpomoc iniciativním podnikům pro utváření nových pracovních míst; utvořit ve veřejném sektoru a v oboru sociálních služeb ve prospěch mladistvých pracovní místa bud' dočasné povahy, anebo jen pro část pracovního dne či týdne; otevřít v podnicích pro mladé graduanty placené jednoroční zkušební doby; zlepšit služby a účinnost úřadů práce. — Ve Spojených státech dvě události přivedly presidenta Cartera k tomu, aby věnoval zvláštní pozornost problému nezaměstnanosti mladistvých: 1) plenění a loupení za jedné noci na začátku července v New Yorku, když město náhle bylo bez elektrického proudu; tehdy bylo zjištěno, že těchto akcí se zúčastnili zejména mladí lidé bez práce; 2) v srpnu 1977 uveřejnění statistik o nezaměstnanosti departmentem práce. President pak podepsal zákon, kterým se vyhrazuje jeden bilion dolarů pro vyřešení problému nezaměstnanosti mladistvých, prozatím na rok, začínající dnem 1. října 1977.

Tento zákon sleduje dva cíle: 1) provést různé programy veřejných prací mimo města (zejména ve veřejných parcích a lesích); 2) vyškolit mladé lidi v různých pracovních oborech a nalézt pro tyto lidi práci ve veřejném úseku.

Čeká se, že v rámci tohoto zákona bude moci být do března 1978 ve veřejném sektoru otevřeno 725,000 nových pracovních míst pro mladistvé. Tajemník práce Marshall požaduje dalších 500 milionů dolarů, aby v roce 1978 mohlo být utvořeno celkem 1.4 milionu pracovních míst pro mládež. Tento presidentův program se vztahuje pouze na sektor veřejných prací. Soukromé podniky ve Spojených státech dosud neprojevily dostatečný zájem o poskytnutí zaměstnání mladistvým. Podnikatelé totiž nemají důvěru v mladé lidi, zejména v černochy a v Mexikány, které považují za nezkušené, málo vytrvalé, nespolehlivé a nedbalé.

Federální ekonomové se zase obávají toho, že masivním přijímáním mladistvých do soukromých podniků by se příliš vystupňoval ekonomický rozmach, který by pak v zápětí přivedl dvojcifernou inflaci. — Zemím západního světa se tedy dosud nepodařilo nalézt účinné prostředky pro vyřešení problému vysoké nezaměstnanosti, protože nemohou použít donucovacích prostředků, jichž používá totalitní komunismus: nucených "přesunů" dělníků, které znamenají toto: "Chceš-li žít, musíš přijmout práci, kterou ti dáme, at' chceš nebo nechceš." —

• • •

Johannesburg. — Světová ekonomická recese měla nepříznivý vliv i na ekonomii Jižní Afriky. Politický neklid, který tam nepřertžitě trvá od doby bouří v Soweto, hospodářskou situaci JAR ještě více zhoršil. V důsledku špatné politické situace tam totiž silně poklesly cizí investice a vláda Jižní Afriky má dnes velké potíže v obdržení dlouhodobých půjček z ciziny za rozumných

ČESKOSLOVENSKÁ NÁRODNÍ RADA AMERICKÁ

srdečně zve k společné oslavě

28. října

pořádané

V NEDĚLI 30. ŘÍJNA 1977

ve 3 hod. odp. v SOKOLE TÁBOR

(Clarence Avenue a 16. ulice, Berwyn, Illinois)

Vstupné: $3.00.

PROGRAM: Uvítání předsedou oblastního výboru — František Kalkus; K významu 28. října — Dr. Mikuláš Ferjenčík, předseda ČSNRA

HUDEBNÍ POŘAD: Český pěvecký sbor LYRA — řídí prof. Frank Kubina; Slovenský pěvecký sbor ZORA — řídí Joe Bukový

SMYČCOVÝ KVARTET CHICAGO LYRIC OPERA: Antonín Dvořák — Kvartet č. 6 F-dur "Americký"

BLAHOPŘÁNÍ K NAROZENINÁM

(28. října)

DÁŠE KULHÁNKOVÉ

vše nejlepší k narozeninám,

hlavně hojnost zdraví a trpělivosti

s mou netrpělivostí při mé nemoci

jí ze srdce přeje

manžel.

podmínek. Důvěra cizích průmyslníků a peněžních ústavů v Jižní Afriku je k vůli tamnímu politickému neklidu otřesena; proto jí poskytují pouze krátkodobé úvěry, a to ještě s neúměrnou úrokovou mírou. Bez cizího kapitálu je však Jižní Afrika neschopna udržet si náležitě vysoký hospodářský rozmach a plně zaměstnat stále nově přicházející pracovní síly. Proto tam v poslední době nezaměstnanost silně stoupá, zejména mezi černošským obyvatelstvem, které se rychle množí.

Když v roce 1974 cena unce zlata — hlavního exportního produktu Jižní Afriky — stoupla na 209 dolarů, vláda v Pretorii zahájila různé velké projekty. Už za dva roky je však musila silně omezit, anebo i zrušit, protože v roce 1976 ceny zlata opět klesly na 103 dolarů za unci. Potom ceny zlata opět poněkud stouply. Ekonomie Jižní Afriky je proto silně závislá na cizině. Musí dovážet veškerou elektroniku, složitější stroje, polotovary, zemní olej a zbraně; vyváží sice zemědělské produkty a různé suroviny — (platinu, zlato, vanadium, uranium, chrom, mangan, antimon, diamanty, amiant a uhlí(— ale jejich ceny na světových trzích silně kolísají. Navíc jejich poptávka závisí na ekonomické situaci dovozních zemí.

K těmto složitým problémům je ještě nutno přičíst to, že malí průmyslníci a soukromé osoby mohou dosud snadno nalézt cestu pro přenos svých peněz do ciziny, a tím JAR chudne. Navíc ještě kvalifikované osoby (jako například lékaři) — opouštějí zemi ve velkém počtu a stěhují se do Spojených států. Toto vše přispívá k stálému zhoršování ekonomické situace Jižní Afriky.

Politickým neklidem se hospodářská situace země zhoršuje, čímž se zvyšuje nezaměstnanost, zejména černochů. Ti jsou pak nespokojeni, chtějí se bouřit a viní bělošskou vládu za to, že nemají práci. Tím se "zacarovaný kruh" uměle vyvolaných politických nepokojů uzavírá, protože celou politicko hospodářskou situaci země jen zhoršuje přesně podle Moskvou vypracovaných plánů, které se jí zatím všude v Africe osvědčily při přípravě podmínek pro rudou revoluci.

Pouze dva světlé body existují v ekonomii Jižní Afriky: inflace se tam snížila z 18 na 10 procent, a vláda se snaží udržet rovnováhu v obchodní bilanci s cizinou. — Spojené státy a ostatní západní průmyslové země, na nichž Jižní Afrika silně závisí, se pokoušejí činit na ni mírný hospodářský nátlak k vůli její rasové politice. Francie ji zastavila prodej zbraní a ostatní západní demokracie také pomýšlejí v budoucnu na částečné embargo. S rozhodností však zamítají podrobit ji totálnímu bojkotu. Jižní Afrika jim totiž poskytuje různé nepostradatelné suroviny, které by těžko obdržely jinde mimo komunistický svět. Na všeobecný bojkot Jižní Afriky by tedy samy nejvíce doplatily, ikdyž ve skutečnosti tuto kdysi prosperující zemi pochovávají jen pro politický cokřik mezinárodního komunismu.

• • •

Peking. — Při oslavách 28. výročí zkomunisování Číny čínský president Hua Kuo-feng prohlásil ve své řeči cizím diplomatům a delegátům, že rudá Čína chce překonat své hospodářské a jiné potíže s pomocí západních průmyslových zemí. S jejich hospodářskou a technickou výpomocí bude moci zmodernisovat své zemědělství, svůj průmysl, svou armádu, jakož i svou zaostalou vědu a techniku. Nejvíce jí záleží na modernisaci své armády; mluvčí čínské vlády o tom prohlásil západoněmecké delegaci, že Čína je rozvojovou zemí a sama by nebyla schopna dosti rychle si zmodernisovat svou armádu bez spolupráce průmyslových zemí jako je Německá spolková republika. — Komunismus sám je destruktivní a ekonomicky neúčinný. Proto rudá Čína po vzoru Sovětského svazu se nyní obrátí na kapitalistické země se žádostí o masivní hospodářskou, technickou a vojenskou výpomoc, aby později se mohla pokusit tytéž země svou armádou jednou možná dokonce i — společně s armádou Sovětského svazu — ujařmit a zkomunisovat.

• • •

Bonn. — Když tři přední teroristé, uvěznění ve Stuttgartě v Západním Německu, se dozvěděli o tom, že únos letadla společnosti Lufthansa byl zmařen v Mogadishu v Somálsku, a že přitom tři únosci zahynuli, spáchali sebevraždu a čtvrtý se vážně zranil. V pomstu této smrti svých kolegů pak západoněmečtí teroristé skupiny Baader-Meinhof zavraždili předního západoněmeckého průmyslníka Hans-Martin Schlejera, uneseného před šesti týdny, a nechali jeho mrtvolu v autě na ulici francouzského města Mulhouse. Západoněmecká vláda v zápětí rozhodla intensivní pátrání po 16 předních teroristech, kteří mají na svědomí vraždy asi 18 předních západoněmeckých osobností, mezi jinými také federálního návladního Siegfrieda Bubacka. Po těchto teroristech pátratjí společně policie Francie a Německé spolkové republiky. V různých západoevropských zemích zároveň došlo k demonstracím extrémně levicových hnutí proti smrti západoněmeckých teroristů. — Podle západoněmeckých novin "Die Welt" má mezinárodní vzdušné pirátství jednotnou organizaci, v jejímž čele je jakýsi Wadia Hadad. Toto hnutí má svá ústředí i své trénovací tábory v Libyi, v Iraku a v Jižním Yemenu. Vzdušnými piráty v této organizaci jsou Palestinci i teroristé jiných zemí, například Západního Německa a Japonska.

• • •

Bangkok. — V Thajsku došlo k novému státnímu převratu. Dne 20. října generálové, kteří se před rokem zmocnili vládní moci, svrhli pod vedením admirála Sangada Chaloryoo vládu, kterou sami dosadili, a ujali se vládních otěží. Byli nespokojeni s úmyslem vlády premiéra Tanina Kraivixiena, obnovit demokracii v zemi teprve až po 16 letech, to je v roce 1993. Generálové prohlásili, že toto rozhodnutí je proti vůli lidu, slíbili volby už v příštím roce, zároveň slíbili zlepšení ekonomie a vnitřní bezpečnosti, a zakázali politický život a nezákonné hromadění potravin.

• • •

Addis Abeba. — Sovětský velvyslanec v Habeši Anatoly Ratanov prohlásil na tiskové konferenci, že Sovětský svaz přestal dodávat zbraně Somálsku a nyní poskytuje zbraně Habeši na uhájení své revoluce. Rozhlas Addis Abeba přiznal, že Habeš je na pokraji úplného chaosu, a že musí čelit nejen seceseonistickým hnutím, nýbrž i vzpourám uvnitř země. Mysli se, že Sovětský svaz záhy odvolá ze Somálska svých 6,000 vojenských a ekonomických poradců.

• • •

Johannesburg. — Jihoafrická vláda ve snaze učinit konec vření a agitaci u černochů zastavila vycházení dvou předních černošských novin "World" a "Weekend World" jakož i křesťanské ekumenické publikace "Pro Veritate", která kritisovala politiku apartheidu. Zároveň bylo zrušeno 18 černošských organizací a jejich majetek byl zabaven. Bez soudu bylo uvězněno asi 70 černošských politických vůdců, nepřátelských apartheidu. — Hned nato došlo v zemi k protestním projevům, při kterých byly zatčeny stovky černochů. Proti této akci jihoafrické vlády projevily svůj nesouhlas různé země, Světová rada církví a diplomaté u Spojených národů. U.S. státní department prohlásil, že tato akce jihoafrické vlády bude škodlivá pro vztahy mezi oběma zeměmi. Spojené státy, Holandsko a Německá spolková republika povolaly své velvyslance z Pretorie domů, aby podali zprávy o pravé situaci v Jižní Africe. Ministr spravedlnosti Jižní Afriky James T. Kruger však prohlásil tento krok své vlády za jedině správný pro zastavení neklidu v zemi.

Podzimní činnost SVU

V pátek večer 23. září zahájila chicagská místní skupina SVU svoji podzimní činnost večerem, uspořádaným ve Staré Praze. V zahajovacím proslovu vzpomněl předseda místní skupiny, prof. František Schwarzenberg, na zesnulého významného pracovníka a dlouholetého generálního tajemníka SVU, Dra Hanuše Lexu. S uznáním hovořil o jeho celoživotní práci, schopnostech a mimořádné obětavosti — a v závěru uvedl, že památku dr. Lexy je možno nejlépe uctít dalším rozvíjením činnosti SVU, společnosti, které dr. Lexa tolik věnoval. Po oznámení další plánované činnosti chicagské míst. skupiny SVU uvedl profesor Schwarzenberg jako řečníka večera Dra. Bedřicha Šalanského-Kenta, profesora Northern Illinois University v De Kalb.

Prof. Kent v přednášce **"Communist China: A Political Analysis"** podall rozbor nejdůležitějších ideologických a hospodářských principů tří údobí historie Číny:

1) údobí císařství, jehož zřízení založené na filosofických myšlenkách Konfuciových — (čínský filosof 6. a 5. století před Kristem) — a zachovávané čínskými dynastiemi takřka po 2500 let, přetrvalo až do revoluce v r. 1911;

2) údobí Čínské republiky od r. 1912 do 1949, které bylo charakterizováno nejdříve vojenskou vládou generála Juan Shih-k'ai a po jeho smrti v r. 1916 vládou jeho provinčních vojenských velitelů (1916-1927). Perioda Čínské republiky byla též údobím Moskvou nařízené spolupráce mezi Čínskou národní stranou, "Kuomintang" a Čínskou stranou komunistickou, která trvala od r. 1920 do r. 1927 a v r. 1927 vedla k společnému vítězství nad vládou většiny vojenských generálů. V r. 1927 strana "Kuomintang", vedená generálem Chiang Kai-shekem, vyhlásila boj Čínské komunistické straně, který trval až do r. 1937, kdy pod tlakem japonského válečného útoku na Čínu se obě politicky rozdílně zaměřené strany přechodně, tj. do r. 1945, spojily k obraně proti společnému japonskému nepříteli. Po porážce Japonska v druhé světové válce se boj mezi stranou "Kuomintang" a Čínskou komunistickou stranou obnovil a v r. 1949 byl Čiang Kai-shek poražen a komunistická strana vedená Mao-tse-tungem zvítězila;

3) údobí komunismu od r. 1949, které znamenalo nemilosrdné vyhlazení miliónů protikomunisticky smýšlejících lidí, určité hospodářské úspěchy (1953-1957), katastrofální neúspěch Mao-tse-tungova plánu "Great Leap Forward", a chaotickou kulturní revoluci (1966-1969).

V dalším hovořil prof. Kent o vnitřních problémech komunistické Číny v letech sedmdesátých, zvláště pak o boji o moc po smrti Mao-tse-tunga v r. 1976 a náznacích podzemního hnutí a boje o lidská práva.

Během přednášky prof. Kent zdůraznil konflikt mezi územními, etnickými a ideologickými zájmy kounistické Číny a Sovětského svazu — a vyzdvihl skutečnost, že dnešní Čína považuje Spojené státy za hlavního ideologického odpůrce svého komunistického režimu, zatím co z důvodů zcela odlišných národních zájmů je jejím hlavním nepřítelem Sovětský svaz.

Po přednášce byly promítnuty dva díly dokumentárních filmů o Číně, které byly otřesným svědectvím a také dokladem údajů uvedených v přednášce.

Příští večer chicagské místní skupiny SVU, konaný v pátek 28. října ve Staré Praze, 7 hod. večer, přinese přednášku Rogera Dvořáka "Chicagská čeština zrcadlem života našich krajanů". Roger Dvořák je absolventem Chicagské university, kde získal M.A. v oboru slovanské jazykovědy. Jeho specielní zájem se obrací především k historii našich krajanů v Chicagu. Chicagská skupina SVU srdečně zve krajanskou veřejnost k návštěvě přednášky. Bližší informace o večeru podá tajemnice pí. Božena Riedlová, tel. 652-5650.

HLEDAJÍ SE —

Paní Regina Hoppová a dr. Jan J. Kukrál, naposled v Chicagu. Nechť napíší na adresu: FCI-43, Tregunter Rd., London SW10 9LG, G. Britain.

Hledám byt pro dovolenou na Floridě

Na celý měsíc prosinec hledám pronájem zařízeného jednopokojového bytu v Miami na Floridě. Nabídku pošlete do redakce "Hlasu Národa" a uveďte cenu celoměsíčního nájemného (rentu). Zn.: "Dovolená".

PAUL'S
BODY SHOP
5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650
Volejte 656-4477
Ptejte se na
p. PAVLA SVAČINU

REAL ESTATE
KUPUJETE DŮM?
PRODÁVÁTE DŮM?
Obraťte se s důvěrou
na
JOE ZACHARDA
"TWIN CITY"
Realtors and Builders
7010 W. CERMAK RD.
BERWYN, ILL. 60402
MLS 788-8500

SPORT

I. LIGA KOPANÉ V ČESKOSLOVENSKU

8. kolo

Slavia - Plzeň 2:0
Sparta - Prešov 1:0
Trenčín - Bohemians 1:0
Dukla - Banská Bystrica 0:5
Žilina - Brno 2:4
Teplice - Slovan 0:0
Lok. Košice - Trnava 3:0
Inter - Ostrava 2:1

Tabulka po 8. kole.

1.	Brno	21:7	12
2.	Lok. Košice	17:9	11
3.	Slavia Praha	12:7	11
4.	Dukla Praha	24:12	10
5.	Inter Bratislava	9:7	10
6.	Trenčín	16:20	10
7.	Sparta Praha	11:7	9
8.	Bohem. Praha	11:9	9
9.	Slovan Bratislava	12:14	8
10.	Trnava	6:9	7
11.	Prešov	9:11	6
12.	Plzeň	6:11	6
13.	Teplice	5:10	6
14.	Dukla B. Bystrica	7:14	6
15.	Ostrava	7:16	5
16.	Žilina	9:19	2

★

I. národní liga kopané v Československu

Skupina A — 10. kolo

Kladno - Chomutov 0:0, České Budějovice - Příbram 1:0, Vlašim - Sokolov 1:1, Viktoria Žižkov - VTJ Tábor 0:1, RH Cheb - Benešov 3:1, Děčín - VTJ Žatec 0:2, Ústí nad Labem - VTJ Tachov 2:2, Xaverov - Mladá Boleslav 1:1.

První tři týmy v tabulce:

1.	Příbram	28:8	16
2.	Vlašim	24:7	16
3.	České Budějovice	13:8	15

Skupina B — 10. kolo

Jablonec - Vítkovice 4:0, Frýdek-Místek - Bohumín 0:1, Třinec - Gottwaldov 3:2, Opava - Olomouc 1:2, Poruba - KPS Brno 4:0, Mor. Ostrava - Havířov 1:1, Pardubice - Vsetín 1:1, Hradec Králové - Liberec 0:0.

První tři týmy v tabulce:

1.	Opava	15:4	15
2.	Frýdek-Místek	14:7	12
3.	Liberec	8:6	12

Skupina C — 11. kolo

Ružomberok - VSS Košice 0:0, Trebišov - Dubnica 1:1, Humenné - Kys. N. Mesto 2:0, Púchov - Bardejov 3:1, Pov. Bystrica - Senica 2:0, Martin - RH Bratislava 1:2, Komárno - Spišská N. Ves. 1:0, Michalovce - Nitra 0:3.

První tři týmy v tabulce:

1.	Nitra	25:11	17
2.	RH Bratislava	22:10	15
3.	VSS Košice	15:7	15

★

KOPANÁ VE SVĚTĚ

Pohár UEFA

Inter Bratislava - Grasshoppers Curych 1:0

PVP

Austria Vídeň - Lok. Košice 0:0

STEP

Brno - AC Peruggia (Italové) 0:0

Přátelský zápas

Brazílie - AC Milán 3:0

Kvalifikace pro MS 1978 v Argentině:

Itálie - Finsko 6:1. Tabulka 2. skupiny:

1.	Itálie	4	1 5:2	8
2.	Anglie	5	13:4	8
3.	Finsko	6	11:16	4
4.	Lucembursko	5	2:19	2

★

I. LIGA HOKEJE V ČESKOSLOVENSKU

5. kolo

Sparta - Košice 4:3
Kladno - Pardubice 7:2
Bratislava - Č. Budějovice 1:2
Jihlava - Plzeň 1:1
Litvínov - Brno 4:1
Vítkovice - Trenčín 2:5

6. kolo

České Budějovice - Sparta 3:3
Kladno - Bratislava 4:2
Pardubice - Trenčín 5:3
Košice - Jihlava 3:1
Plzeň - Litvínov 1:2
Brno - Vítkovice 2:4

7. kolo

Sparta - Kladno 3:1
Jihlava - Č. Budějovice 3:1
Vítkovice - Plzeň 4:1
Bratislava - Pardubice 3:4
Litvínov - Košice 10:0
Trenčín - Brno 6:4

Tabulka po 7. kole

1.	Kladno	34:16	11
2.	Litvínov	33:16	11
3.	Sparta Praha	22:13	11
4.	Pardubice	23:22	10
5.	Jihlava	20:20	9
6.	Trenčín	26:27	8
7.	Čes. Budějovice	22:20	7
8.	Vítkovice	24:19	6
9.	Bratislava	26:25	4
10.	Košice	16:36	4
11.	Plzeň	16:30	3
12.	Brno	15:33	0

POK

★

● ZPRÁVA ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

V neděli 23. října hrála Sparta doma na Morton West proti mužstvu Maroons (Italové).

Sparta - Maroons 2:3 (rezervy)

Od 1. hod. odpoledne začly rezervy. Manažér Kop měl k dispozici tyto hráče: Murphyho,, Šimka, Pletichu, Bartůňka, Phillipse, Vymyslického, Jurkoviče, Minaříka, J. Přikazského, Kuraitise, Králíka, Smitha, Cosentina a Berenschota. První poločas zahájili hosté velkým náporem, Sparta se pouze bránila a bylo jejím úspěchem, že poločas skončil 0:0. Na začátku druhé půle Sparta zlepšila hru, ale byli to hosté, kteří vstřelili první gól. K tomu jim dopomohl Murphy, který si tvrdou střelu srazil do vlastní sítě. Za nedlouho po této brance, brankář Maroons si stejným způsobem míč dopravil do své sítě a bylo vyrovnáno 1:1. Byli to opět hosté, kteří se ujali vedení 1:2. Těsně před koncem vyrovnal Králík, když pohotově naběhl na centr a z voleje míč poslal za záda brankáře Maroons. Do konce zápasu zbývala jedna minuta, v té době se dopustil školácké chyby Cosentino, když opustil post pravého krajního obránce. Nechal neobsazené křídlo hostí, ten dostal míč přímo na nohu, prošel s ním k pokutovému území, vypálil a Maroons vyhráli 2:3. Vítězství Maroons je zcela zasloužené, neboť bylo po všech stránkách lepší. Snad lze říci na omluvu Sparťanské rezervy jen to, že v rezervě Maroons hrálo pět hráčů, kteří nastoupili i za jejich první tým. Potom chyběl nejvíce Vlčanský, který byl vždy mozkem všech akcí a hlavně dával i rozhodující branky. Bylo však velmi správné, že jej manažér prvního týmu povolal do svého útoku. Je těžké někoho chválit, když se prohraje, ale Králík jistě každého překvapil nejen vstřelenou brankou. Má zásluhu i na prvém gólu, když brankáře hostí dovoleně atakoval.

SPARTA - MAROONS 3:3

Manažér prvého mužstva Jarda Fajkus poslal na hřiště tuto počáteční sestavu: V brance Pospíšil; obrana Graham, Ďuriš, Rys, Enright; záloha Barg, Cribari, Erikson a útok Maňásek, Vlčanský, Tsoukalas. Střídali Hessey, Bricksi a Cosentino. Již v 9. min. měl dobrou šanci Maňásek, ale jeho střela minula branku. V 14. min. Maňásek přihrál Grahamovi, ten odcentroval téměř od rohového praporku do ohně, tam se objevila hlava Vlčanského a míč šel k pravé tyči. Brankář Marcons jej stačil slabě vyrazit jen na vnitřní stranu tyče a od té konečně skončil v síti. Sparta vedla 1:0 a mohutně útočila dáll. V 33. min. Maňásek využil špatné přihrávky obránce soupeře, získal míč a šel s ním na branku. Z branky vytáhl i brankáře a potom míč usměrnil k levé tyči. Sparta vedla 2:0. Hned nato utekl Vlčanský, ale před brankou Maroons byli na něho tři obránci, ale žádný spoluhráč. Těsně před koncem prvého poločasu, útočník soupeře dokonale nafilmoval penaltu, když se dokutálel do pokutového území a rozhodčí ukázal na značku pokutového kopu. Kopnutá penalta skončila přesně v pravém růžku spart'anské branky — 2:1. V 63. min. Maroons mají výhodu rohového kopu, následuje hlavička, Pospíšil vyráží, ale soupeř vrací opět hlavou tentokráte již za Pospíšilova záda — 2:2. V 75. min. unikl Bricksi, centruje před branku, brankář míč podběhl, ten se dostal k Vlčanskému, který z vyložené brankové šance a z voleje přestřeluje branku. Toto byla velká škoda. Další výborná akce Sparty končí v trestném území hostí nešťastným zahráním rukou. V 80. min. rozehrává trestný kop Rys, následuje střela, ale brankář hostí zázračně vyráží. Potom se vyznamenal Pospíšil, když bravurně vyrazil tvrdou střelu do šibenice. Dvě minuty před koncem zápasu střílí Maňásek přímo do tyče, míč se však k němu vrací a poté jej hlavou dostal do sítě — 3:2. To bylo skvělé, ale bohužel Sparta své vítězství neudržela. V poslední minutě Tsoukalas, který nahradil zraněného Enrighta, nechal u rohového praporku odcentrovat útočníka soupeře před branku Sparty. Tam mezi Ďurišem a Husseyem byl jediný útočník hosti, který hlavou vyrovnal na 3:3. Sparta hrála dva různé poločasy, ten první ve velkém stylu a druhý hlavně na začátku moc špatně. Znovu se potvrdilo, že útok ve složení Maňásek, Vlčanský, Bricksi je nejlepší co může Sparta v dnešní době postavit. Střelecky vynikl Maňásek, dobrým tahem na branku uspěl Bricksi, jen Vlčanský si nesmí dovolit zahodit vyložené brankové příležitosti, ale ten první gól byl ukázkový.

V záloze byl jasně nejlepší Barg, hodně naběhal Erikson, Cribari a Tsoukalas mají výkyvy. V obraně byl bez konkurence Rys, dobře hrál Enright. Snaživě hrál Ďuriš i Graham.

Poslední zápas sehraje Sparta v neděli 30. října na Winnemacu s mužstvem Hellenic (Řekové), kteří jsou již jistým sestupujícím z červené skupiny. Rezervy hrají na vedlejším hřišti v pravé poledne. První týmy se utkají od 3 hod. odpoledne na stadiónu. Sparta musí získat alespoň jeden bod, aby se udržela v Major division. Nyní má Sparta 11 bodů, Eagles 9 bodů a v případě rovnosti bodů rozhoduje skóre, které má Sparta lepší. Eagles

„Paní Marino, tuhle přední vlnu mi prosím Vás, předě lejte."

"Mileráda, ale proč? Vždyť Vám tolik sluší!",

"Naše sousedka má teď tentýž účes a manžel ji začíná zdravit..."

Gu.4-1118
MARINA'S
BEAUTY SALON
Home of the finest permanent waving
Visit Marina's new salon - formerly at 26th St & Hamlin.
6234 Cermak Rd. Berwyn. Ill

PŘI KOUPI A PRODEJI MAJETKU VÁM NEJLÉPE POMŮŽE A PORADÍ MARUŠKA ŠMELHAUSOVÁ u FIRMY PAV-HANSON REALTY, INC 6608 WEST CERMAK ROAD, BERWYN SPOLEHLIVÁ SLUŽBA A MNOHOLETÁ ZKUŠENOST Též služby PŘEKLADATELSKÉ u soudu, doklady, formuláře (zejména Americké Občanství) VOLEJTE: 795-7100

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1977
VISIT OUR OFFICE
Veškerá Tuzexová služba
CIHAK WORLD TRAVEL, INC.
6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402
Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

Šaňo Koreň

SRDCOLOMNÁ JESEŇ 1977

Ku týmto rýmovaným bolestivým riadkom by ani ruka básnika nebola nutná . . .
Vtedy i stromy trúchlivej jesene srdcolomne zaúpeli vo svojich bokoch,
keď v septembrový pondelok popoludní, došla z Nemecka zvesť neuveritelne smutná,
že Mirko Rys nám zomrel, na ceste ku úspechu vo dvadsiatich rokoch.

Ach Bože náš jediný: sinavý to deň, onemel aj šum listia padajúceho
a vlhke oči naše sa obracali k nebu, nad nahlým osudom úkrutným —
Rodičom — mučenikom sa odnechcelo i žiť nad stratou syna tak mladého,
keď s Romankom a Babkou ku katafalku kráčali, podoprení srdcom na smrť zroneným.

Vo zlatoskvúcej truhle Junák obľúbený — Biblia svätá a lopta po jeho boku!
To na večnost si berie, symboly svoje, čo v živote z duše tak zbožňoval —
Varhanmi zaznieva Ave Mária, s posledným Sbohom všetkých v tíškom kroku,
len slzy neustali, iba spolu zašeptali: "Otče náš, prijmi ho, bo každý ho miloval."

V to pochmúrne pohrabné dopoludnia, už slnko otvorilo chmáry
a lúče sprevodili smútočných áut dlhý-dlhý rad —
A tam na Woodlawn cintoríne, s dvoma strýcmi s Kladna, Mirečku náš drahý
stavali sme Ti z vencov a zamatových ruží, nad Tvojím hrobom nesmrteľný hrad.

* * *

(Báseň venovaná svetlej pamiatke neb. Mirka Rysa mladšieho, futbalového reprezentanta USA, ktorý tragicky zahynul, následkom autonehody na ceste Dortmund-Záp. Berlín, začiatkom septembra 1977.)

hrají doma s Lions.

Končíme heslem: At' vítězí dresy rudé — Sparta byla, je a bude, nebot' Sparta je věčná.

POK

ZE SVAZU SVOBODNÝCH ČS. SPORTOVCŮ V ZAHRANIČÍ

Okružní cesta po Evropě.

Takto je nadepsán dopis, který jsem právě dostal od oblíbeného a populárního brankáře-hokejisty, Lud'ka Jánského, který před lety bravurně hájil "svatyni" Československých Lvíčat.

Byla to třítýdenní dovolená, určená k návštěvě starých známých a přátel. Některé neviděl přes 40 let a to je dlouhá doba.

Let byl do Luxemburgu a potom vlakem do Curychu, St. Anton, Insbrucku, Ga-Pa, přes Mnichov, Frankfurt, Kolín, Dusseldorf a zpět z Luxemburku domů do Long Island, N.Y.

Luděk Jánský píše, že si nejenom zavzpomínal na "staré zašlé časy", ale zastavil se všude, kde se dalo; vše se prý změnilo až k nevíře a k nepoznání.

Navštívil starosty malých městeček, spoluhráče s kterými před lety hrával hokej v Německu a také hokejisty, uprchlíky, kteří odešli až po roce 1968.

V Curychu žije V. Roziňák a V. Kobranov, v Ga-Pa navštívil hrob hokejisty J. Růžičky a vdovu po něm. Sešel se s L. Olejníkem a J. Kovaříkem, který je ředitelem Stadionu v Bad Neuheimu.

V Mnichově navštívil L. Pavlíka, K. Kryla, K. Drážď'anského a Jožku Pejskara. Po návštěvě středního Německa se zastavil v Kolíně n/R., kde viděl chytat Tretiáka za Moskvu.

Na tomto zápase se sešel s mnoha hráči československého původu. Byla to cesta do hloubi hokejové historie s mnoha vzpomínkami. Po zápase seděli dlouho do noci a vzpomínali. Všichni se ptali na Pepíka Malečka, všichni ho srdečně pozdravují a rovněž tak všechny sportovce v USA.

Podle papírových tácků na pivo, které mám předat jejich vášnivému sběrateli Luboši Hromádkovi, který kdysi hrával s Lud'kem hokej za Jičín, vidím, že sláva naší vlasti vedle slavných sportovců šíří i naše "Plzeňské". At' jsou to tácky ze Švýcarska, Luxemburgu nebo Německa, každý druhý má nápis PILSNER.

Z. P.

Náš sportovní zpravodaj Petr Horák hlásí:

TENIS VE SVĚTĚ

Velký mezinárodní tenisový turnaj v Madridu se stal kořistí wimbledonského šampiona, Švéda Bjoerna Borga. V rozhodujícím utkání porazil Borg Chilana Fillola 6:3, 6:0, 6:7 a 7:6. Borgova snoubenka, Rumunka Simionescu, už ve finále dvouhry žen tak úspěšná nebyla; podlehla československé reprezentantce, Regině Maršíkové, 4:6 a 5:7 . . . Ve finále mezinárodního turnaje v Sidney porazil Američan Gerulaitis Australana Roche 6:7, 6:1, 6:1 a 7:5. O dvacet minut později nastoupil Gerulaitis ve finálovém utkání čtyřhry, a spolu se svým krajanem Scanlonem zvítězil nad australskou dvojicí Rosewall — Anderson 7:6, 6:4 . . . Ve finále dvouhry žen na turnaji ve Phoenixu v Arizoně porazila Američanka Billie-Jean Kingová Australanky Wendy Turnbullovou 1:6, 6:1 a 6:0 a vyhrála tak svůj první turnaj po operaci kolena letos v listopadu. Ve čtyřhře žen zvítězila Kingová ve finále spolu s bývalou československou reprezentantkou, Martinou Novrátilovou, nad americkou dvojicí Gurlayová Russellová 6:1, 7:5 . . . V tabulce příjmů tenisových profesionálu za letošní rok je stále v čele Američan Connors, který získal už 629 tisíc 116 dolaru. Přes 400 tisíc dolarů má za letošní rok na druhém místě Argentinec Vilas. Na dalších místech jsou Rumun Nastase, Švéd Borg, a Američaé Stockton, Gottfried a Gerulaitis, jejichž letošní příjmy se zatím pohybují mezi dvěma a třemi sty tisíci dolarů . . . Z žen je v čele Američanka Chris Evertová s příjmem 318 tisíc, 638 dolarů. Bývalá československá reprezentantka, Martina Navrátilová, žijící nyní ve Spojených státech, je druhá s příjmem 232 tisíce, 567 dolarů. Následují Angličanky Wadeová a Barkerová a Holand'anka Stoveová s dosavadními letošními příjmy mezi jedním a dvěma sty tisíci dolarů.

NOVÁ SOVĚTSKÁ ÚSTAVA A BĚLEHRAD

(Dokončení ze str. 1)

hačské hlasy pro takovou západní diplomacii, která ve svém vyjednávání se sovětským blokem nevyniká intuicí, ale vyniká neiniciativou. A už vůbec není věcí politického exilu, aby se dostával do stejné fronty s kšeftovními zájmy mezinárodního kapitalismu a jeho mnohostátních společností. Tím by byl nutně vzbuzen dojem, že je to společný podraz všech těch, kteří v podmaněných zemích riskují hrdinsky vězení, zdraví i životy v boji za uplatnění lidských práv. A tito lidé naopak žádají od Západu rozhodný postoj vůči sovětskému bloku a mravní, politickou a diplomatickou podporu pro svoje snahy. Je proto nutné stále opakovat a zdůrazňovat, že politický exil, hodný toho jména, musí mít a musí propagovat "ofensivní ideál lidských práv." Jistě, s inteligentní odvahou, ale také s odvážnou inteligencí. A nikoliv přitakávat diplomatickému "kašíčkování" některých západních kruhů. Vedle výstrahy z "nové" sovětské ústavy a Suslova výkladu přišla z Moskvy k zahájení "bělehradského setkání" ještě i jiná výstraha pro západní delegace. Poslal ji Andrej Sacharov a byla velmi stručná: "Bez plného uskutečnění všech lidských práv v celé Evropě nebude v ní uskutečněna ani opravdová bezpečnost. Nekapitulujte před totalitarismem!"

ČESKOSLOVENSKÝ AMERICKÝ KONGRES

vyzývá všechny roduvěrné krajany čs. původu

k hojné účasti na společné oslavě

59. VÝROČÍ

PROHLÁŠENÍ ČS. SAMOSTATNOSTI,

pořádané

v neděli 30. října 1977

ve 3 hod. odpoledne v Sokole TÁBOR

(Clarence Ave. a 16. ul., Berwyn, Ill.)

oblastním výborem ČS.N.R.A.

Hojnou účastí dokažme věrnost svému čs. původu a vděčnost všem těm, kdo nám národní svobodu a státní samostatnost vybojovali a za ně umírali. Dokážeme tím i své přesvědčení, že přítomné zotročení čs. národa je jen dočasné a svou vroucnou nadějí, že se naše vlast a země našich předků bude opět těšit plné svobodě a samostatnosti.

Za Československý Americký Kongres:

Frank J. Vodrážka, prozatímní předseda;
James V. Krákora, prozatímní tajemník.

Z NAŠICH KRAJANSKÝCH A EXILNÍCH MISIÍ

Pětadvacet let České misie svatého Václava v Montreále (1952-1977)

25. září 1977 Česká misie svatého Václava v Montreále oslavila 25. výročí svého založení. Pětadvacet let poctivé práce v podmínkách ne právě nejpříznivějších, když si uvědomíme, že Montreál je jakousi přestupní stanici pro naše immigranty, odkud mnozí spěchají najít lepší pracovní podmínky jinde.

Centrem činnosti zůstává misijní dům se svým Kulturním střediskem kardinála Berana.

Tak skromná jubilejní oslava měla dvojí ráz. Začala koncelebrovanou mší svatou, na niž se sešel neobyčejně veliký počet věřících a při níž rodina Vychytilova zazpívala zvláště složený sbor na téma svatováclavského chorálu s doprovodem flétnového kvarteta. Ale hlavní tón této duchovní slavnosti udal proslov dp. Jaromíra Vochoce, který pro jeho důležitost zde uvádíme plném znění.

* * *

Drazí krajané,

s radostí přijal jsem pozvání Otce Janíčka, abych s vámi oslavil svátek našeho českého patrona a ochránce našeho národa sv. Václava. Naskytuje se mi příležitost k vám česky promluvit a tak si i oživit svoji mateřštinu, která za ta léta v cizině se pomalu ale jistě zapomíná . . .

Těší mne vaše účast na dnešní slavnosti a bohoslužbách. Je to dnes významný den pro české montréálské katolíky, neboť jak víte oslavujete též významné jubileum 25tého trvání české osady sv. Václava zde v Montréálu.

A tak při této příležitosti chci s vámi oslavit sv. Václava tím, že si uděláme takové kratičké zpytování svědomí, zavzpomínáme si a upřímně od srdce si řekneme, jak žijeme tu svatováclavskou tradici, na niž byla vybudována celá naše křesťanská tisíciletá kultura.

Historii sv. Václava znáte, víte, že byl vnuk knížete Bořivoje a sv. Ludmily, otcem jeho Vratislav a matka Drahomíra. Vychován svoji babičkou, ježto matka byla zaneprázdněna vládními starostmi po smrti svého muže. Václav ujímá se trůnu knížecího ve velmi mladém věku a přesto překvapuje svou moudrostí, statečností, obětavostí a láskou! Tato jeho láska dosahuje vrcholu ve chvíli, kdy jeho vlastní bratr jej vraždí u dveří chrámových ve Staré Boleslavi. Umírá se slovy: "To ti, bratře, odpust' Bůh!"

Jen stručně chci vám připomenout jeho vladařskou moudrost. Byla totiž stavěna přesně na evangeliu. U sv. Lukáše v 14. kapitole čteme slova Kristova: **Když některý král vytáhne proti jinému králi, aby** s ním vedl válku, napřed si přece sedne a uvažuje, zda-li se může se svými deseti tisíci vojáky utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci. Jestli na to nestačí, vyšle posly, pokud ten druhý je ještě daleko a žádá o podmínky míru.

To byl právě případ u sv. Václava, který jsa ohrožován německým císařem, aby zajistil své zemi mír, přijal podmínky míru a zavázal se k ročním úplatkům — 150 volů a 300 hřiven stříbra.

Vzpomínám si jak byl za to kritisován za naší první republiky v našich školách a zesměšňován i v tisku. Několik roků na to kolik těch volů a kovů (výrobků zemědělských a průmyslových) náš národ odváděl císaři Hitlerovi a dnes "velkému bratru" Sovětskému Svazu!

Že nebyl bázlivým, ale velmi statečným mužem, dokazuje případ s Radslavem, nepokojným sousedním knížetem. Aby ušetřil svůj lid a svou armádu zbytečného krveprolití, sám vybízí svého nepřítele k souboji, který rozhodne, kdo bude pánem nad oběma kraji a armádami.

Největší obdiv však zasluhuje jeho život mravní, plný obětavosti. V době ještě naprosto pohanské, kdy ctnost byla neznámou, Václav zůstává panicem, naprosto čistým mužem a své veškeré úsilí orientuje pro blaho svého lidu. Chudí a trpící jsou jeho miláčky. Pro ně žil a se obětoval. A proč? Protože v nich viděl jako křesťan trpícího Krista!

On nejen že v Krista uvěřil, jej si zamiloval, ale žil přesně podle jeho učení!

Uměl se zapírat, svůj životní kříž hrdinně nesl a stává se podobný samému Kristu ve chvíli své smrti. Tak jako Kristus na kříži se modlí za své nepřátelé: "Otče, odpusť jim co činí!" tak i sv. Václav umírá se slovy: To ti, bratře, odpust' Bůh!

A kde bral sílu k tak obdivuhodnému životu?

Byla to jeho víra a láska k Eucharistii!! Již tehdy denně obcoval na mši svaté, sám víno a hostie připravoval a jak víte tehdy i po posvícenské hostině ve Staré Boleslavi, ráno nelenil, časně vstává a spěchá, aby oslavil Boha na mši svaté a sám se posílil Tělem Kristovým ve sv. přijímání. Tajemstvím jeho síly, moudrosti, statečnosti, mravnosti a lásky byl sám Kristus Pán, přítomný v Nejsvětější svátosti Oltářní!

Na úsvitu našich dějin, první kníže křesťanský, první náš národní mučedník, stává se miláčkem lidu, jeho vzorem a ideálem! Stává se i mocným přímluvcem u Boha v nebesích!

Po tisíc let náš národ se k němu obrací, jej o pomoc prosí a vzývá!

A v dobách, kdy náš lid šel v jeho stopách, tehdy také celý národ zkvétal, jak nás učí dějiny v dobách Přemyslovců a hlavně za Karla IV., otce vlasti. To byla ta tradice svatováclavská, ten velký ideál, který nám sv. Václav zanechal.

"Tisíc tomu let, cos byl kníže náš", tak zpíváme tu krásnou píseň k sv. Václavu. Sám jsem prožíval to slavné milenium svatováclavské v Praze roku 1929, tisíci leté výročí od jeho smrti. Jako mladý chlapec jsem se zúčastnil všech těch slavností velkolepých, byl jsem nadšen . . . Několik let na to jsem byl svědkem Eucharistického sjezdu opět v Praze. Opět tolik slávy, řečnění, průvodů, nádherná liturgie na Strahovském stadionu atd. atd.

Co tomu říkal asi tehdy sv. Václav a sám Kristus Pán? Nepronesl Kristus táž slova jako za svého života: "Tento lid mne ctí ústy, ale srdcem je daleko ode mne!"?

Svatováclavská tradice byla již opuštěna a nahražena jinou tradicí, která již nás nespojovala se sv. Václavem a Eucharistií! Slyšeli jsme mnoho a mnoho o ideálech humanity, ale bez Krista, bez Eucharistie! Jak to vše bylo povrchní, frázovité a při tom ovšem i tragické!

Vzpomínám jak na mém rodném Chodsku, kraji pověstném zbožností a tradičností, arciděkan domažlický Václav Antony kázal: **"Nepoteče-li Kristova krev v našich žilách, pak lidská krev poteče na bojištích, žalářích ve strašných utrpeních a bolestech!"** Celých dvacet pět roků pracoval tento horlivý sluha Páně, aby přesvědčil své Chody o nutnosti častého sv. přijímání, ale s výsledky celkem nepatrnými . . . A jeho prorocká slova se do posledního písmene splnila! Krev tekla, krev našeho lidu, utrpení neskončilo ani dnes, ba právě naopak! Lid musí žít ve lži a v přetvářce!!

Mé vzpomínky dnes jdou dál za hranice v exilu . . . v uprchlických táborech. Tam v létech 1948-50 žil výkvět našeho národa, representanti naší vlasti všech krajů od Šumavy až k Tatrám. Většinou inteligence a ze 70% katolíci a kolik našich věřících obcovalo na mši svaté? Tehdy ani ne 10% a ke stolu Páně jich chodilo tak asi **jedno procento!** Není to smutná a tragická bilance našeho náboženského života? Náš lid se zřekl ideálu mravnosti, ctnosti a svatosti, který nám zanechal sv. Václav, a proto i láska bratrská zmizela ze srdcí našich.

A přes to vše ani sv. Václav, ani Kristus náš lid neopustili. Ve všech táborech uprchlických byli kněží, všude se sloužila mše svatá, všude volal Kristus: "Pojd'te ke mně všichni, kteří pracujete a trpíte, já Vám pomohu! Neboť beze mne nemůžete ničeho udělat!"

A ani v cizině nikdo nemůže říct, že byl Bohem opuštěn. Dnes ve všech světadílech, na všech kontinentech, kde jsou naši uprchlíci, jsou též čeští kněží, je tam pomoc a milost boží na dosah ruky.

A vy, bratři a krajané, zde v Montreálu jste byli po této stránce opravdu privilegovaní! Od prvních let vašeho pobytu zde jste měli možnost být s Bohem ve spojení v našem rodném jazyku. Zásluhou Otce Janíčka a zemřelého Otce Pelikána a druhých kněží Jesuitů mohli jste se zúčastňovat české mše svaté, česky si zazpívat a pomodlit a hlavně se posilňovat svátostným Kristem dle našich tradic a zvyků! Celých 25 let Otec Janíček tu pracuje, celé čtvrt století se svými spolubratry vám pomáhá po všech stránkách: nábožensky, kulturně a sociálně!

Jen dobrotivý Bůh ví, kolik dobra bylo tu za tu dobu vykonáno, kolika lidem pomoženo a jim těžký exilní život usnadněn. Jen se chci zmínit o táborovém středisku na Hostýně. Kolik tisíc dětí za tu dobu tam prožilo krásné prázdniny, tam se česky zdokonalily a k Bohu se i přiblížily!

A přes to vše ta práce nepřinášela mnoho radostí a úspěchů. Z tolika tisíc našich katolíků, kteří zde žijete v Montreálu a okolí, kolik je vás, kteří žijete opravdu ve spojení s Kristem eucharistickým jako sv. Václav?

Kolik je vás, kteří se vážně připravujete na věčnost, kteří udržujete v sobě ten nadpřirozený život, který nám dává Syn Boží ve svátostech? Bez Krista a jeho svátostí není šťastné věčnosti!

Doma jsme slýchávali: Jenom jednu duši máš, proč o ní víc nedbáš, neboť jestli duši ztratíš, vše ztraceno máš!

A v dnešním evangeliu na svátek sv. Václava Kristus nám říká: "Co ti prospěje, člověče, kdybys celý svět získal a při tom ztratíš duši svou!" Co ti prospěje, krajane, kdybys měl deset limusin, deset kont v bankách, za nedlouho vše tu musíš opustit a jak na věčnosti vše ospravedlníš? Pravdu slyšet není vždy příjemné, ale velmi spasitelné!

Když lékař nám objeví nějakou chorobu, nejsme nadšeni, ale to neznamená si zoufat, nýbrž dát se léčit!

A naší národní duchovní chorobou je pýcha, je to vlastně hloupost, neboť nač máme být pyšní? Na to, že jsme ubozí hříšníci?

Vrat'me se pokorně ke Kristu, je to jediná cesta k věčné spáse a tak snadno dosažitelná při jen trošku dobré vůli! Amen.

* * *

Světská část oslavy pokračovala v hále misijního domu, vyzdobené vzpomínkovými fotografiemi, které ilustrovaly dějiny misie, misijního domu a životního díla P. Janíčka, dětského letního tábora na Lake Duffy, jenž se stal známým po Kanadě a Spojených státech. Výzdobě vévodila velká umělecká barevná fotografie kardinála Berana, jehož návštěvu v Montréále r. 1966 dokumentovaly i jiné snímky.

Při bratrské agape, bohatě připravené místními obětavými dámami, známý exilový básník, Dr. Jiří Škvor, ocenil nezištnou činnost duchovního správce, O. Bohuslava Janíčka a jeho spolupracovníků, mezi nimiž nelze zapomenout O. V. Feřta, který se mezitím vrátil k vatikánskému radiu v Římě, a O. A. Pelikána, jenž zatím zemřel v Kalifornii.

Dr. Jiří Škvor přednesl stručný projev jménem všech krajanských organizací v Montreále. Zdůraznil, že již samotná volba patrona montreálské římsko-katolické osady byla uvážená a velmi šťastná. — "Svatý Václav stojí na samém prahu našeho národního, kulturního a do jisté míry i politického života. Počátky staroslověnského i latinského a později českého písemnictví mělo církevní ráz. Doba Václavova už měla svého předchůdce v odkazu cyrilo-metodějském, politicky v odkazu Velké Moravy. Tradice cyrilo-metodějská a svatováclavská se staly prvými pilíři našeho duchovního života. Velkomoravská tradice byla živou po celé X. století, po rozpadu Velkomoravské říše, kdy se těžiště duchovního života přeneslo do Čech, jež tehdy — dík právě knížeti Václavovi — se začaly kmenově (politicky) sjednocovat.

Osobnost sv. Václava se stala jedním z nejčastějších témat prvých literárních památek vznikajících na území Čech, ať ještě ve staroslověnštině, v latině, či později v češtině. Náboženské osady a kláštery, v Břenovně u Prahy, založený sv. Vojtěchem, u sv. Jiří na Pražském hradě, založený Bl. Mladou, v Rajhradě u Brna, v Broumově a především klášter Sázavský (založený r. 1032), se staly středisky kulturního a národního života a český lid se po celá staletí, zvláště v dobách zlých, obracel k sv. Václavu o pomoc a ochranu. V latinsky psané (později do češtiny přeložené) Křištanově kronice (z konce X. stol.) se o knížeti Václavovi praví, že "každodenně obětní chléb vlastníma rukama zhotovený Pánu opatřoval". Na jiném místě legendy čteme, že "Václav žaláře pobořil, šibenice a mučící nástroje . . . . ve svém milosrdenství ze základů vyvrátil."

Dr. Škvor zakončil úvodní projev prohlášením, že "sotva bychom mohli nalézt většího a ušlechtilejšího patrona pro tutu naši krajanskou duchovní obec, než je právě sv. Václav".

V druhé části svého stručného projevu, dr. Škvor vzpomněl církevních laických zakladatelů a pracovníků montréálské Osady sv. Václava, zdůraznil, že Misijní dům se svým "Kulturním střediskem Josefa kardinála Berana" se stal "naším druhým domovem" a jménem všech krajanských organizací popřál správci osady dp. Boh. Janíčkovi a všem jeho spolupracovníkům plný zdar do mnoha příštích let.

E. B.

MARTIN HRABÍK:

Zamyšlení nad starostenskými primárkami v Clevelandu

V úterý 4. října se konaly v Clevelandu, Ohio, nestranické (nonpartisan) primárky. Ze závěrečných voleb v listopadu byl vyřazen starosta R. J. Perk.

Jednou z hlavních příčin jeho neúspěchu byla skutečnost, že mnoho Perkových stoupenců nešlo volit. Význam "nonpartisan" se nevžil a nebyl pochopen. Mnozí voliči se domnívali, že stačí volit až v řádných volbách v listopadu. Při nepatrné registraci republikánů, Perk vždy zvítězil v hlavních volbách s pomocí neodvislých a demokratů.

Správa amerických velkoměst se stala jednou z nejobtížnějších záležitostí amerického veřejného života. Jejich bezpečnostní a sociální problémy, soustavný útěk průmyslu, inflace, nezaměstnanost a podstatné snížení daňové základny potřebné k vydržování městských služeb, patří k hlavním důvodům této těžkosti. Nemalou starost působí i zvlášť veliká nezaměstnanost barevného obyvatelstva. Kořeny této krise jsou v celonárodních poměrech, jejich dosah ve správách měst. Perk, ve svých třech starostenských termínech zápasil s těmito problémy se cti a úspěšně. Byl zvolen starostou po předchůdci, jehož administrace město neúměrně zadlužila. V černošských čtvrtích byly nepokoje, drancování, požáry.

Perk vyrovnal městský rozpočet aniž zvýšil daně. Uvedl v činnost řadu nových programů se zaměřením k zmírnění inflační tísně pro nejpotřebnější vrstvy. Mezi nimi i pro starší občany. Perkův přínos obnovy města, plánování pro nová desetiletí, rozšíření letiště a Regionální Transit systém byl nejenom podstatný, ale i cílevědomý. V povolebních tiskových analyzách byl to především — největší clevelandský deník The Plain Dealer, který komentoval Perkovu éru: "Perk, za svých šest let v čele města — účelnou spoluprací s městskou radou,přivedl zbankrotělé město k řádnému hospodářství, i když jeho strana měla v městské radě jen minimální počet zástupců (2 — 3). A co hlavního — Perk, sám Američan etnického původu, taktně a rozvážně odstraňoval napětí mezi bílým a barevným obyvatelstvem a dal městu čestnou sensitivní správu . . ."

Již to, že byl zvolen třikrát po sobě starostou města Clevelandu jako menšinový kandidát ukazuje, že jde o člověka mimořádných kvalit. Je z těch, kteří slouží veřejným zájmům neochvějně a poctivě. Vyšel před dvacetipěti lety z kdysi české Broadway do městské politiky, jež byla doménou advokátů a politické mašiny jedné strany. S praporem republikánské strany se postupovalo obtížně a pomalu. Do Perkova zvolení okresním auditorem a pak starostou, neprosadila jeho strana, po třicet let — žádného kandidáta do významného úřadu v Clevelandu.

K lidskému a politickému profilu Perkovu je třeba dodat, že se vždy hrdě hlásil ke svému českému původu. Stále bydlí ve svém skromném domě, hned naproti zakouřeným železárnám. Ne z politické spekulace a koketerie, nýbrž z loyálnosti k svým sousedům, s nimiž žije celý život.I jeho odpůrci uznávají jeho čestnost a nezištnost.

Vyrůstal v depresi, s manželkou Lucy vychoval sedm dětí. Je jediným z clevelandských politiků, který uveřejňuje ročně daňové přiznání. Až do vstupu Ralpha Perka do politiky, početnost, zájmy a význam národnostních skupin byly využívány a zneužívány jen volbami. Perk je sjednotil a učinil z nich významné hnutí, "American Nationalities Movement". Dovedl spojit krajany s exulanty, a dokonce i ty národnosti, mezi nimiž byly staré historické spory a nevraživost. Vzniklo jednotné etnické hnutí, které kromě zájmů obecních se dalo do služeb boji za Porobené národy. Vystoupilo vždy mohutně a nekompromisně za obnovu demokracie a lidská práva, jež jsou porušována v zemích za železnou oponou.

Minulou neděli řekl mad'arský farář Rosko o Perkovi: "Bude žít v našich srdcích jako mayor všech porobených za železnou oponou." Již dnes se uznává, že zkušenosti a energie, s nimiž mayor Perk řídil město, budou Clevelandu chybět. Nezdá se, že by při svých 63 letech skončil veřejnou činnost. Volební neúspěch přijal s důstojností i s výrazným vyznáním lásky k rodnému městu.

Do historie potomků českých přistěhovalců, kteří se proslavili v americkém veřejném životě, vděčně připisujeme jméno mayora Ralpha Perka — velkého syna staré české broadwayské čtvrti v Clevelandu.

JIŘÍ SÝKORA:

SKOK

(Dokončení ze str. 5)

Nikdo naň už nevzpomene, ale já zůstal věrný!

Oto Kruger zašermoval rukou ve vzduchu:

Pozor s tím "nikdo"! Nemějte mne za nevzdělance, pane Budo. Mám doma v knihovně všechny díly Tarzana v celoplátěné vazbě . . .

Karel třepl úředníka přátelsky na předloktí:

Můj člověk. Taky jste chtěl být jako on? Co? Chtěl, že chtěl!

Chtěl, pokrčil rameny Kruger. Na chvíli se odmlčel a pak dodal:

Jenže — já mám v knihovně ještě spoustu jiných knih, víte? S jistým překvapením se přistihl, že na Karla Budu spiklenecky zamrkal.

Chápu, řekl Karel Buda. Také já mám ještě jiné knihy, ale mým osudem byl Tarzan. Proto jdu do Afriky.

Afrika není co bývala, příteli, namítl nepřesvědčivě Kruger.

Pro jednoho Tarzana se místo vždycky najde.

Jste snílek, řekl zbytečně ostře úředník a s údivem si uvědomil, že cítí cosi jako závist. Zkusil se zamračit:

Jste snílek, to je ten rozdíl. Tarzan nebyl snílek. Tarzan byl především silák. Měl krok šelmy, zrak orla a mrštnost tygra. A žil od malička v džungli, že ano. Dobře, vy jste třeba taky kácel stromy, ale to je jiný pohyb. Tarzan musí umět sjet po lianě, přeskočit vysokou ohradu, nasadit lvovi nelsona — však sám dobře víte co takový život vyžaduje. Nechme toho . . .

Buda se usmál a vstal se židle.

Něco vám ukážu, řekl, a jak to vyslovil, už měl dole sako a vysoukával si košili.

Úředník nic nenamítal. Bylo mu jasné, že z dnešního dne se zcela vytratila logika a zaběhnuté konvence. Takový den v kanceláři ještě nezažil — a s jakýmsi steskem našel v té zábavě zalíbení.

Buda si mezitím vyzul boty a stál tu ted' bos a od pasu nahoru nahý.

Kruger byl překvapen. Buda měl sice do Tarzana daleko, ale muselo se uznat, že je kus atleta.

Koukněte se, řekl Karel. Máchnul rukama a prudce se odrazil. Jediným plavným skokem se přenesl přes křeslo, přes kancelářský stůl a za ním sedícího úředníka, jenž se ještě stačil v židli otočit, aby viděl jak Karel Buda dopadl lehce jako velká kočka na kartotéky, stojící u protější stěny kanceláře. Stejně plavně pak seskočil, přikročil ke stolu, za nímž seděl ohromný Kruger a opakoval: Koukněte!

Karel Buda začal zvedat těžký stůl jakoby nevážil víc než pytel peří. A lehce a elegantně jej pak snesl zpět na místo. Pak na sebe navlékl košili a sako a obul se.

Chvíli proti sobě seděli mlčky.

No dobře, zakřičel náhle úředník, ale jak jste se udržoval v kondici? To jste s odpuštěním skákal se stromu na strom? V městském parku?

Karel ale zavrtěl hlavou a zchytrale se zasmál:

Co vás nemá, v městském parku, to by přece bylo podezřelý. Chodil jsem do sokola. Já jsem starý sokol, dodal spokojeně Karel.

Úředník se díval dlouho na Karlovu příjemnou a odhodlanou tvář, a pak, aniž si to snad uvědomil, ze sebe vysoukal:

A říkejte mi Oto. Já jsem Oto.

Buda k němu natáhl přes stůl ruku: Těbuch, Oto.

Těbuch, Kadle, odpověděl úředník Ota. Položil si nohy na stůl, rozepjal si vestu a s pohledem upřeným ke stropu řekl:

Od malička jsem chtěl bejt pirátem . . .

Pirátem, zvolal obdivně Karel Buda a plácnul nadšením do desky stolu.

Čověče, vzkřikl pirát Oto, čověče, Kadliku, já moh brázdit oceány, nad hlavou vlajku se skříženými hnáty . . .!

Kadle, pokračoval rozohněný Ota, bejt Tarzanem, to je jistě — ale přiznej, že bejt pirátem, to je něco, to by bylo, to skýtá — Chápej, to není ta samota, co von nese mezi těma stromama v pralese, to je duch kamarádství, přátelství mužů, stmelené v bitvách, to jsou pitky, zpěv, svoboda . . .

Karel Buda se díval na Otu s porozuměním a usmíval se.

Ota poposedl na židli a zmačkl Karlovo předloktí:

Mám jen pár příbuzných. Tetu Kláru, kterou navštěvuju jednou týdně. Občas vidám synovce Ferdinanda . . . Stavil bych se jen pro něco v bytě — — —

Bylo už pozdě večer, když Oto a Karel vyšli na osvícenou vídeňskou ulici. Na obzoru za městem ležely červené mraky, ale jinak bylo jasno a vzduch byl svěží jako na jaře. Karel a Oto se drželi podpaždí a horlivě si vykládali. V Karlově pravé tlapě se komíhala dvě zavazadla. Oto Kruger si občas urovnal černý šátek, který si ovázal přes oko kolem čela. Jak mu vítr nadzvedával šosy saka, bylo vidět, že má za opaskem skautskou dýku.

Po ulicích se valila auta a pomalu se rozsvěcovaly neony obchodů a kaváren. Někde daleko za městem bylo slyšet sirénu spěchajícího expresu. Anebo to možná byla lodní píšťala.

PŘIJME SE —

Přijme se zkušený kuchař neb kuchařka, obeznámení s českou a americkou kuchyní; dobrý plat a příjemné prostředí.

Adr.: 4716 Central Ave., Hot Springs, Ark. 71901
Tel.: (501) 525-1406 (Volat po 10 hod. večer).

JOHN'S MOVING CO.

Stěhujeme odborně cokoliv — kamkoliv v USA (i do Kanady) — nábytek — bytový i kancelářský. Též jednotlivé těžké kusy nábytku — ledničky a pod. při přesídlení z jedné obytné čtvrti do jiné.
Spolehlivě — rychle — bezpečně. — Plné pojištění.

Telefon: 463-6015

V Clevelandě společně vzpomeneme

59. VÝROČÍ PROHLÁŠENÍ ČESKOSLOVENSKÉ SAMOSTATNOSTI

důstojnou oslavou v České národní síni, 4939 Broadway Ave., v neděli 30. října 1977. — Začátek ve 3:00 P.M.

Kulturní program — Shaker Symphony Orchestra
Slavnostní řečník: posl. Otta Jelínek, člen kan. parlam.
Krajanský výbor v Clevelandě

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla)

Blížil se svátek sv. Františka Saleského. Don Bosko tušil, že brzo bude konec. Don Rua jej prosil o prominutí (dispens) nějaké povinnosti. "Dávám ti dispens," odvětil Don Bosko, "až do svátku sv. Františka Saleského. Budeš-li ji potřebovat ještě potom, dá ti ji spolubratr X Y." — Sekretáři Donu Viglettimu poručil: "Bud' tak laskav a prohlédni všechny kapsy mých šatů, je tam peněženka, jiného, tuším, nic. Kdyby v ní byly nějaké peníze, odevzdej je Donu Ruovi. Chci umříti chud, abyste mohli říci: Don Bosko umřel bez groše v kapse."

O svátku sv. Františka Saleského, kdy v kostele vše jásalo a oslavovalo sv. patrona kongregace, bylo v pokoji Dona Boska smutno. Tři lékaři stáli u nemocného a zašeptali potom: "Dnes ještě, anebo do ráno zemře." Don Bosko s lékaři mluvil přívětivě, ale když odešli, tázal se: "Kdo byli ti páni?"

"Nepoznal jste je? Vaši lékaři, dr. Albertotti, Fissore a Vignolo."

"A tak, řekni jim, aby dnes zůstali u nás na ..." Slova oběd nemohl nemocný už vyslovit. — Byl velmi zesláblý ,ochrnutí pravé části těla se zhoršovalo. Po chvíli pravil sekretáři: "Kdybych zase nemohl mluvit a někdo by přišel prosit o požehnání, žehnej mou pravicí a říkej slova požehnání, já vzbudím jen úmysl, že chci žehnat."

O 10. hodině před polednem se zdálo, že se blíží poslední hodinka. Biskup Cagliero se modlil modlitby umírajících. Veškerým domem zavanul smutek. Kdekdo chtěl Dona Boska ještě uvidět. Don Rua dovolil, že salesiáni směli se tiše shromáždit v kapli vedle pokoje Boskova a pak vcházeli po jednom k umírajícímu. Ležel na loži tiše, hlavu trochu nachýlenou na bok, oči přivřené, ruce položené na pokrývce. Na prsou měl položený kříž, na pelesti v nohou lůžka byla položena fialová štola, odznak kněžství. Salesiáni a pak žáci přistupovali po špičkách nohou k umírajícímu a pokleknuvše, líbali pravici, jež nesčetněkrát jim žehnala, a dotýkali o umírajícího své agnustky, růžence, obrázky, křížky, chtějíce je mít na památku posledního požehnání.

Některé chvilky se Don Bosko probral a bylo slyšet, jak se modlí: "Matko! Matičko! Zítra, zítra ..." Tato slova opakoval několikrát. K šesté hodině večerní šeptal: "Ježíši! ... Ježíši ... Maria! ... Maria! ... Ježiši a Maria, vám daruji srdce své i duši svou ... Do rukou tvých poroučím, Pane duši svou ... Ach, Matko, Matičko, otevři mi brány nebeské."

Pozdvihnuv ruku zašeptal znova a znova: "Milujte, milujte nepřátelé své, dobře čiňte těm, kteří vás pronásledují ... Hledejte království Boží ... A od hříchu mého, od hříchu mého ... očisti ... očisti mne."

Zvonilo večerní klekání. Don Bonetti upozornil umírajícího na klekání slovy: "Sláva Marii," a nemocný odpověděl: "Sláva Marii."

Častěji vzbuzoval lítost a opakoval slova: "Smiluj se nad námi, Pane," pozdvihoval levou ruku k nebi a šeptal: "Bud' vůle tvá." To byla poslední jeho slova. Ochrnutí pokračovalo, až nemohl mluvit, nemohl pohnout pravou rukou, domlouval se s okolostojícími jen levicí.

Po půlnoci 31. ledna 1888 bylo vidět, že Don Bosko umírá. Don Rua si přehodil štolu a modlil se modlitby umírajících. V okamžiku byl pokoj naplněn kněžími, kleriky i laiky. Přispěchal i biskup Cagliero, Don Rua mu odevzdal štolu, klekl si po pravici umírajícího a nakloněn k uchu Boskovu, pravil, vzlykaje: "Done Bosko, jsme tady, vaši synové. Prosíme vás, abyste nám odpustil všechno, čím jsme vás kdy zarmoutili, co jste pro nás někdy musil vytrpět. Na znamení odpuštění a otcovské blahovůle dejte nám ještě jednou své požehnání." Všichni se hluboce sklonili, Don Rua pozvedl ochrnulou pravici nemocného a žehnal jí přítomné, zvývaje Pannu Marii Pomocnici o ochranu přítomných i v širém světě vzdálených. O třech hodinách ráno doručila pošta telegram: "Svatý Otec posílá z hloubi srdce apoštolské požehnání těžce nemocnému Donu Boskovi. — Kardinál Rampolla."

Zazvonilo ranní Anděl Páně. Shromáždění pozdravili Pannu Marii modlitbou Anděl Páně a propukli v upřímný pláč. Don Bosko, jejich Don Bosko, dodýchal. Za zvuků ranního Anděl Páně, kdy tolik roků vstával k práci, odcházela jeho svatá duše k věčnému odpočinku. Don Belmonte zvolal: "Don Bosko je mrtev."

Biskup Cagliero zanotil trhaným hlasem: "Subvenite sancti Dei, přispěchejte svatí Boží," vložil štolu se svého krku na šíji nebožtíkovu a křížek, který nemocný tolikrát líbal, dali mu do rukou. Všichni pomodlili se za vzlykotu De profundis, Z hlubokosti volám k Tobě, Hospodine. Ach, jak těžko se jim modlilo. Lidé opravdu křest'anští se milují, velice milují, svět nemá ani ponětí o opravdové lásce mezi křest'any. První ze všech povstal Don Rua, v tu chvíli Boskův nástupce a nejvyšší představený kongregace. Oslovil přítomné takto: "Jsme dvojnásobnými sirotky. Ale utěšme se. Jestli jsme pozbyli otce na zemi, nabyli jsme ochránce na nebi. A následujíce jeho svatých příkladů, dokažme, že jsme ho hodni."

Don Bosko zemřel. Bylo mu 72 roků 5 měsíců a 15 dní. Hodiny ukazovaly právě na 4 a 45 minut ráno.

Zvěst o smrti Dona Boska vzbudila všude v Turině i v okolí veliký zármutek a rozruch. Noviny, které ve zvláštních vydáních psaly o Donu Boskovi a hodnotily jeho život, šly na dračku. Obchodníci zavírali obchody a vyvěsili nápisy: "Zavřeno pro smrt Dona Boska." — Mrtvolu Dona Boska oblékli ve Valdoccu do fialového mešního roucha a posadili ji na pohovku v kostele sv. Františka Saleského. Smrt nesetřela přívětivého úsměvu s tváře nebožtíkovy, všem se zdálo, že Don Bosko jen podřimuje. Do kostela sv. Františka valily se po celý den zástupy. Korso Regina Margherita a korso valdocké tměla se jen lidmi a kočáry. Na čtyřicet tisíc lidu přišlo se rozloučit s Donem Boskem.

Kolem deváté večer shromáždilo se v kostele salesiánské žactvo, asi osm set studentů a učňů. Pomodlili se večerní modlitbu, jak Don Bosko je učíval a s nimi se ji modlival, a potom k nim promluvil Don Francesia takto: "Vidíte tu před sebou svého vřele milovaného otce s klidnou tváří a s vlídným úsměvem na rtech? Zdálo by se, jako by chtěl k vám ještě promluvit, a čekáte snad, že se zvedne, a že uslyšíte naposled jeho tak milý a do srdce vnikající hlas. Nestane se tak: Don Bosko dokončil svůj úkol. Už vám nikdy nebude opakovat svá naučení, kterými tak často vás povzbuzoval. Je mým úkolem dáti vám poslední památku po něm. V této svatyni, kde se Don Bosko za vás obětoval, co jiného vám mohu dnes říci, leč jeho poslední vzkaz: Řekněte mým hochům, že je všechny očekávám v nebi."

Don Bosko, sedící uprostřed svic, zdálo se, že žehná ještě své drahé mládeži. Bylo těžko hochy z kostela vyvést, nemohli se ani nasytit pohledu na duchovního otce, o němž věděli, že je miloval celým srdcem.

O Hromnicích, 2. února, odpoledne konal se slavný pohřební průvod. To nebyl průvod, to byl vítězoslavný pochod s mrtvolou Dona Boska Turinem. Na sto tisíc lidu tvořilo špalír ulicemi a dvacet tisíc lidí kráčelo průvodem. Když se vrátili s rakví do chrámu Panny Marie Pomocnice, vrhly se davy na rakev, jedni se dotýkali rakve růženci, kapesníky, rukama, jiní uštipovali z ní ozdoby a byli by snad celou rakev zničili, kdyby zavčas se nebylo podařilo rakev schovat.

Dne 6. února o pěti hod. večer konal se potichu vlastní pohřeb ve Valsalice. — U přítomnosti salesiánské rodiny, Dcer Panny Marie Pomocnice, salesiánských spolupracovníků a žáků bývalých i tehdejších byla trojí rakev vsunuta do výklenku, upraveného ve středu schodiště, a přiklopena kamennou deskou. K přítomným promluvil pak biskup Cagliero těchto několik slov:

"První křest'ané čerpali nové síly do boje za víru u hrobů svatých mučedníků, svatý Filip Nerejský vyučil se na apoštola římského v katakombách a tak budou lidé chodívat i k tomuto hrobu pro světlo a sílu, budou tu prosívat o pravidla života, o energii do činnosti, o lásku k bratřím a o oddanost ke všem velkým podnikům."

Biskup Cagliero řekl slova prorocká, která se uskutečňují neustále a budou se uskutečňovat i dále. Hrob Dona Boska stal se mezinárodním dostaveníčkem nesčetných Boskových ctitelů. Lidé nechodili se modlit za Dona Boska, nýbrž k Donu Boskovi. Jako k živému, tak se utíkali ve svých těžkostech i k mrtvému, a Don Bosko neodmítal a neodmítne. Vyslyšení za vyslyšením, zázrak za zázrakem množily se po smrti Boskově, vše dosvědčovalo, že Don Bosko žije na nebi, působí z nebe, že je svatým. Vše nutkalo, aby se zahájilo jednání o Boskovo blahořečení. Dne 4. června 1890 začal církevní soud turinský vyšetřovat život, ctnosti, zázraky a spisy Dona Boska. Za sedm let měl soud 562 sezení a vyslechl nesčetné svědky. Akta soudu, svázaná do 34 foliových svazků po 100 stran, byla 11. dubna 1897 poslána do Říma. Kongregace ritů studovala akta deset let. Doklady, co nejpřísněji prozkoumané, svědčily vesměs o svatosti Dona Boska. Dne 23. července 1907 dovolil tedy svatý Otec Pius X., aby zaveden byl apoštolský proces u úřadů římských. Od té doby patřil Donu Boskovi podle dřívějšího kanonického práva název venerabilis, ctihodný. Brzo poté začal tak zvaný apoštolský proces a trval dvacet dvě léta.

Dne 8. února 1927 předsedal svatý Otec Pius XI., generálnímu sezení Kongregace ritů, kde bylo prohlášeno, že Don Bosko dosáhl hrdinného stupně v konání tří božských ctností: víry, naděje a lásky, jakož i v konání čtyř hlavních ctností: opatrnosti, spravedlnosti, statečnosti a mírnosti.

(Pokračování příště)

Voliči Panamy schválili novou americko-panamskou smlouvu

Panama City. V neděli 23 října se v Panamě konalo celonárodní referendum o nové smlouvě se Spojenými státy o Panamském průplavu, která byla 7. října podepsána ve Washingtoně. Více než 90 procent z 800,000 panamských voličů se zúčastnilo tohoto referenda. Celkem dvě třetiny voličů vyslovilo svůj souhlas s touto novou smlouvou a jedna třetina se vyslovila proti ní. Ti, kteří volili proti, se většinou domnívali, že tato smlouva je příliš příznivá Spojeným státům; jiní se obávají, že bude-li schválena, američtí turisté přestanou do Panamy přijíždět.

Původně se čekalo, že asi 90 procent Panamanů se vysloví pro tato smlouvu; mnozí prý však změnili své mínění po nedávné schůzce panamského diktátora Omara Torrijosa s U.S. presidentem Carterem, kdy bylo zdůrazněno právo Spojených států zasáhnout vojensky v případě, že by volnost a bezpečnost plavby kanálem byla ohrožena. Nyní ještě je potřebné, aby U.S. senát tuto smlouvu schválil. V senátě dosud trvá značný odpor proti této smlouvě; někteří senátoři budou jistě také poukazovat na to, že i příliš velká část Panamců není s touto smlouvou spokojena.

V Paříži bylo omezeno kouření

Paříž. Ve francouzském hlavním městě je napříště zakázáno kouřit na některých veřejných místech: na poště, ve výtazích domů, v bankách, ve školách, ve vládních úřadovnách, kam přichází veřejnost, a na všech veřejných místech, určených pro děti do 16 let. Kuřáci protestovali, že tím je zkracována jejich svoboda. Kuřáci ve všech zemích se totiž domnívají, že mají přirozené právo, obtěžovat druhé lidi svým kouřením, a považují za egoisty ty lidi, kteří nechtějí být kouřením obtěžováni. Průměrný Francouz spotřebuje 4.5 libry tabáku ročně, zatím co Američan ho spotřebuje celých devět liber.

VÝHODNÁ KOUPĚ

Berwyn v blízkosti St. Odile. Zděný dům 6½ místnosti a 2½ pokoje. Kuchyň a koupelna nově upravené. Koberce ve dvou místnostech, garáž a emailové okapy.

O další informace volejte výhradně

VIC TĚŠINSKÝ

Telefon: 749-4422

Jax Realty

6521 W. Cermak Rd., Berwyn

VOICE OF THE NATION

TESTIMONY AT THE WORLD PSYCHIATRIC ASSOCIATION

The World Congress was held in the first days of September in Honolulu, Hawaii and was attended by 4,000 delegates from 70 countries. An important subject before the Congress was the abuse of psychiatry as a means of political oppression. Testimony in writing was given by Dr. Avtandil Papiasvili, formerly of the Soviet Union, and presented in person some time earlier at a news conference in London.

This is the testimony which Dr. Papiasvili and his wife Dr. Eva Papiasvili of Czechoslovakia drew for the Belgrade Conference on Human Rights at the refugee camp Traiskirchen, Austria. The full text of the original testimony on the abuse of psychiatry in the Soviet Union was published in the American Bulletin, July issue. Briefly, Dr. Papiasvili, Soviet psychiatrist, practiced medicine at the research center for psychiatry in Tbilisi. Here he witnessed the practice of psychiatrists, working hand in hand with the KGB, Soviet secret police, in subduing and if need be, destroying men and women non-conformists. Anyone who in some way did not conform with government policies could be classified as a schizophrenic and subjected to strong medication and treatment for the mentally unbalanced in order to induce lethargy and a state of collapse. In his testimony, Dr. Papiasvili described cases of three normal victims, who were deliberately labeled as schizophrenic and therefore dangerous to society forevermore. It was impossible to protest or to protect the victims. They were marked for life and as schizophrenics ostracized and kept from any activity or advancement.

In 1975, Dr. Papiasvili came to Czechoslovakia to work in his field of research in psychiatry in Kroměříž and Brno, Moravia. Here he met his future wife, also doctor of medicine who specialized in psychotherapy at the Brno University clinic. In May, they left Czechoslovakia and asked for asylum in Austria.

In their joint statement from the refugee camp, they expressed fear that Czech psychiatry, which until now recognized the international definition of schizophrenia and upheld high standards, might be subjected to pressure from individuals at the head of a psychiatric research institute, who are tempted to follow the Soviet example.

One of the worst offenders in the Soviet Union is Prof. Sneznevsky, head of psychiatry, and it was Sneznevsky himself who headed the Soviet delegation in Honolulu. Soviet delegates accused the assembly of succumbing to psychological and political pressure against the Soviet Union. The United States, Britain, Australia, and other Western countries stood firm, however, and passed a resolution condenmning Soviet systematic abuse of psychiatry for political purpuses.

The World Congress also voted for the Hawaii Declaration which establishes the ethnical principles for psychiatry and defends the right of freedom for individuals.

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President
NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Searcy, Arkansas

WHAT IS COMMUNISM?

In trying to decide what Communism is, and what we have in common with Communists, there are those who think that Communists cannot be very different from us because they are human beings and we are human beings. One visitor to the Soviet Union said that he had learned that the Communists are quite like us. In fact, he said he learned that Communists put on their pants like we do. He overlooked the fact that the way human beings are made and the way pants are made means that those who put on pants cannot help but put them on alike. The fact that Communists eat, breathe, sleep, and live on this earth as we do should not lead us to the conclusion that these common things furnish a foundation for complete trust. We must know what view they have of the rest of humanity. What is their philosophy of life? What is in their minds? What guides their conduct?

Hitler ate, slept, and did many things other human beings do including putting on his pants like other people put on theirs. But that did not mean that it was possible to establish normal relations with Hitler. When Russian tanks invaded Czechoslovakia and crushed their bid for freedom, it was no consolation to the Czechs to learn that the Russians put on their pants like the Czechs do.

Cambodia

When the Communists took over Cambodia, there were Cambodians who thought that as fellow Cambodians they would be able to have normal relations with the Cambodian Communists. People returned in joy from foreign lands. When Communist troops took over the capitol, people lined the streets, and as John Barron pointed out, they "clapped and cheered, and children darted among the soldiers yelling, 'The war is over!' Adults shouted, 'Peace! Peace!' Women threw garlands of yellow alamanda blossoms; couples danced and sang in the streets."

People thought the Communists "might punish, perhaps even kill, the leaders of the Lon Nol government. But toward the general populace, they would surely be reasonable and just. They were, after all, fellow adherents of Buddhism, which teaches tolerance, respect and kindness toward others." ("Murder of a Gentle Land," Reader's Digest, Feb. 1977, p. 229.)

Instead of normal life returning to Cambodia, the people found themselves the prisoners and victims of Communism. As Barron pointed out: "Some 3.5 million people from the cities and probably another 500,000 from villages had been uprooted and scattered throughout the land" where many died in a few weeks. In fact, the Reader's Digest, p. 251, reported: "In all of Cambodia, a minimum of 300,000 human beings perished during the exodus. And for the survivors, the worst was yet to come." (p. 251)

The Communists then began to systematically slaughter people. John Barron and Anthony Paul, authors of "Murder of a Gentle Land," said, "The authors, on the basis of their interviews, estimate that, at minimum, 1.2 million men, women and children died in Cambodia between April 17, 1975, and December 1976 as a consequence of the actions of the Communists." (p. 261)

When the Communist Chief of State of Cambodia was asked what happened to a million Cambodians who had disappeared, he replied: "It's incredible how concerned you Westerners are about war criminals." (p. 261) Anyone whom the Communists wanted to destroy was labeled a war criminal.

Vietnam

The fact that physically speaking the Cambodian Communists looked like Cambodians did not keep them from slaughtering other Cambodians. The fact that Communists in Vietnam looked like Vietnamese does not mean that they are not Communists who have deprived the people of freedom, and who have murdered many of their own countrymen and will murder more.

Cleveland's Poles Endorse Kucinich

Mrs. Bertha Madrzynski, president of the Ohio Division of the Polish American Congress, Inc., announced that the following candidtes were endorsed at the regular monthly meeting held on Wednesday, October 12, 1977, at the Polish Falcons Home located at 7146 Broadway Avenue, Cleveland, Ohio: Dennis Kucinich, Mayor of the City of Cleveland; Edward F. Katalinas, Cleveland Municipal Court Judge; Mayor Raymond Stachewicz of Garfield Heights; Barney Nowicki, president of Garfield Heights City Council; Ward 14 Councilman Joseph M. Kowalski; Leonard Danilowicz of Ward 15; Edmund M. Ciolek, Jr. of Ward 31; Allen J. Koson of Ward 33.

Over 100 delegates representing 400 affiliated groups attended the meeting. An aggressive political action program is already in progress.

KOSCIUSZKO TO BE HONORED AT SEVEN NATIONAL PARKS

Casimir Bielen, Director of Public Affairs for the Ohio Division of the Polish American Congress, Inc., praised and recognized Senator Howard Metzenbaum (D-Ohio) and Senator Henry M. Jackson (D-Wash.) for introducing a resolution to provide recognition to the distinguished "Polish Patriot" General Thaddeus Kosciuszko, a hero of the American Revolutionary War. The Senate Energy and Natural Resources Committee approved the resolution.

The resolution was co-sponsored by Metzenbaum and Senator Henry M. Jackson (D-Wash.). The resolution encourages the Secretary of the Interior to accept donations of suitable markers recognizing the role of Gen. Kosciuszko in American history.

"The Polish patriot and soldier applied his engineering genius to the building of important military fortifications during the Revolutionary War, notably at Saratoga, N.Y., and West Point," said Metzenbaum.

"Congress first recognized the role of Gen. Kosciuszko in 1972 when it designated the Thaddeus Kosciuszko National Memorial in Philadelphia," continued Metzenbaum.

"With this resolution, further recognition will be given throughout the country where this distinguished leader made his mark on American history.

"Throughout our history, major contributions have been made by thousands of Americans of Polish descent. The tradition begun by Gen. Kosciuszko lives yet today. It is altogether fitting that the United States Senate adopt this resolution," concluded the Ohio Democrat.

The resolution will authorize suitable interpretive markers at seven sites in the National Park System where the Polish patriot was active in engineering work and construction of fortifications.

Noworul Memorial Chapels

2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2233
Chicago, Illinois 60623

★

Our 94th Year

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION SERVING A GREAT COMMUNITY

Saving Is Convenient Here!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.

Member of Federal Home Loan Bank System

INSURED SAVINGS
UP TO $40,000.00
by Federal Savings and Loan Insurance Corporation

SATISFYING FRIENDLY SERVICE

SECOND FEDERAL SAVINGS

Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500

FIRST SLAVIC STUDIES WORKSHOP IN AMERICA

A Series of Five Articles

By Clarke Thomas
Associate Editor, The Pittsburgh Post-Gazette

FOREWORD

The first Slavic Studies Workshop was held Nov. 4, 1976, at the University of Pittsburgh and the attention generated exceeded the program committee's expectations. The impact of the workshop is considered at least partly responsible for the 30 to 60 per cent increased enrollment in Pitt's Department of Slavic Languages and Literatures courses of study.

Being a "first," it is felt that the workshop is of general interest and of particular interest to the various ethnic groups and their publications.

Clarke Thomas, Associate Editor of the "Pittsburgh Post-Gazette" who has written a number of articles in that daily major newspaper about Pittsburgh's ethnic population, has written a series of five articles that are interesting and explain the workshop. Editors are free to use the articles as a series or a single story or whatever format you choose. We feel your readers will find the articles informative.

John Wisniewski, Coordinator

Slavic Article No. I

Slavic studies can make a most important contribution toward understaiding the world in which we live.

That conviction energized the Slavic Studies Workshop at the University of Pittsburgh. Beyond the Slavic pride expressed repeatedly by speakers and panelists was the feeling that proponents of Slavic studies need not stand apologeitcally hat-in-hand beseeching a stronger place in the educational curriculum, but that they have something to offer which is needed in today's society.

"The world we live in is not dominated by Western Europe. American education has a duty to internationalize a student's experience. The problem is how to internationalize, and especially to bing in Slavic components."

That keynote statement was made by Carl Beck, director of the University of Pittsburgh's Center for International Studies. It was echoed again and again during the day-long conference, held Nov. 4, 1976.

The Slavic Studies Workshop, first of its kind at Pitt, was swamped with a greater attendance, 320, than the 200 expected. John P. Wisniewski of Pittsburgh was coordinator of the Workshop, which included lectures and panels on such subjects as the image of the Slav in American high schools and colleges; educational resources and teacher training in the American Slav culture; government support for Slavic studies; and the news media and the image of Slavs in America. (These will be covered in more detail in later articles in this series.)

The primary objective of the Workshop, Wisniewski told the assembly, was to promote and expand the Slavic studies in the public high schools, colleges and universities, particularly in Western Pennsylvania.

Dr. Jane Harris, chairperson of the Department of Slavic Languages and Literatures at Pitt, explained that the workshop grew out of several needs. One was that the national problem of cutbacks in foreign languges, music, art and the humanities in general is especially affecting Slavic emphasis in the schools. Teachers of Russian in particular wanted such a workshop to bolster their programs. (Note: Russian is the only Slavic language offered in Western Pennsylvania high schools, and only in a quite limited number of schools at that!)

"In the Pittsburgh area, for example, because it is so heavily Slavic, the Slavic languages should be taught, and, indeed, should be introduced by the middle school level — sixth to eighth grades," Dr. Harris declared. "I'm not against French . . . it is a beautiful language . . . but there certainly is no reason why the Slavic languages should be left out."

Another purpose of the workshop was to bolster the teaching of Slavic cultures, both of the old country and of the ethnic heritage of the immigrants and their adaptation to this country. "Most departments of Slavic studies have left out the ethnic experience in this country, but this now is a part of our total culture and should be included. Too often Slavic studies have been traditional, Russian-oriented, and we want to broaden it. As you get a student interested in the immigrant experience in this country, then he or she becomes interested in tracing the heritage back to the old country, such as through literature."

Third, Dr. Harris said, the purpose of the workshops was "to put our fingers on what is needed, to get people to know each other, to try to find out what must be done." The workshop was only intended as a beginning, she said.

Dr. Beck said there are two major reasons for the importance of Slavic studies. One is a universal need to have some idea of our roots — who we are and why we are. "Without this, there is a serious deprivation for a person."

A second rationale is that it brings a proper perspective to the teaching of the languages, history, and cultures of the world. "A world cultures course my daughter is taking is outlined as though Poland, Russia, and Czechoslovakia were inconsequential. That's wrong," Dr. Beck stated.

Properly presented, Slavic studies can give persepctive on such subjects as how social movements are organized, comparative religion, comparative law, diplomatic history, urbanization — all subjects which have validity and importance in non-Slavic studies and for non-Slavic persons as well as those of Slavic descent, Dr. Beck said.

During some of the adult sessions, a separate workshop for students was held. Keynote speaker was Bishop John Bilock of the Byzantine Catholic Diocese, who stressed the contributions of the Slavic peoples in the life of the world.

As any Slav knows, a meeting of Slavs would not be authentic if there were not some controversy. At the Pitt workshop there were questions raised about personnel policies in the Slavic Languages and Literatures Department as they affected persons of Slavic descent. Prior to the conference a group had written letters to speakers and panel members urging them to boycott the workshop. Workshop leaders said that as far as they knew no persons on the program withdrew for that reason. But dissident viewpoints were voiced at several points in the program, and frequently were just as vigorously rebutted.

A criticism of another came from Oscar Swan, Assistant Professor of Polish language and literature at Pitt. Dr. Swan said that Slavic students now are entering college in ever increasing numbers and are upwardly, mobile, aggressive, hard-working and well-motivated. But they tend to place greater value on education of the technical, practical and monetarily rewarding sort. They want to go into the technical trades, computer sciences, health professions, engineer, and as dentists' assistants and speech therapists. "This is something we must guard against," Dr. Swan said. "We must alert students to the non-monetary rewards in life."

This stance brought rejoinders later from the floor, declaring that Slavic students undoubtedly had entered these fields because they still felt that others were closed to them. Also, in a recessionary period a focusing on education leading to a job was not surprising.

As to Slavic studies, Dr. George Lukic of the Department of Slavic Languages and Literatures at Pitt said that for all the talk from Slavs, "The one big problem is this: How do we get enough students to sustain these courses? It is up to American Slavs to support them, and especially for the younger persons to do so."

Dr. Leon Twarog, director of the Center for Slavic and East European Studies at Ohio State University, pointed out that Slavic studies are caught in a general decline in foreign language enrollments in the colleges and universities — a 30 per cent drop between 1968 and 1974 and still going down. (Note: In a development since the Pittsburgh workshop, Rep. Paul Simon of Illinois has recommended that the President appoint a commission to study the situation in foreign language and area studies and make recommendations.)

Russian is the fourth most popular language with a 32,000 college student enrollment behind Spanish, 350,000; French, 250,000; and German with 180,000.

"We have to develop ethnic languages other than Russian," Dr. Twarog declared, pointing out that the second Slav language — Polish — comes far behind with only 1,100 enrolled in the entire U.S. Third is Czech with 375 and Serbo-Croatian with 350 students is fourth.

These remarks touched upon the questions of the image of Slavs in the American society and the self-image Slavs hold of themselves. Repeatedly there was the chicken-and-egg question of whether the educational system should be doing more and/or how the Slavic people should be initiating and responding. The theme ran through several panels.

(NEXT: The image of the Slav . . in schools and colleges, in the media, and in the business world.)

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription.
Our double-check system guarantees accuracy.
THE
REXALL
DRUG STORE
RIEDL'S
PRESCRIPTION
PHARMACY
3156 W. 26th, Chicago
(JUST EAST OF KEDZIE)
Bishop 7-7550
ABDOMINAL SUPPORTS
For aches and pains try our RRR Rheumatic Relief
ELASTIC STOCKINGS
We have in stock the well-known medicinal products of VAVRA'S PHARMACY
Jedokaz — Všehochuť

"Night in Old Bohemia"

The Czech Guild of the Holy Family Cancer Home will hold its 12th annual "NIGHT IN OLD BOHEMIA" at 6 P.M. Sunday, Novemver 13, 1977, at the Auditorium of Our Lady of Lourdes, 3398 East 55th St., Cleveland, Ohio.

This year's event promises to be a success for a number of reasons. All proceeds will go to the Holy Family Cancer Home.

Presented to the audience for the first time will be charming soprano Noriko Fujii, accompanied at the piano by her husband, Karel Paukert, curator of music at the Museum of Art. Colorful group of Sokol Greater Cleveland dancers under the direction of Dally Baca will be a special treat for the audience. Romantic Czech songs will be sung by Alex Mikula and Ludvik Rychtera. The one voice that pleases the audience each year is the beautiful baritone Tom Weiss. He will again grace the stage. The piano accompanists are Eleanor Prech-Patlejch and Christine Rybak. "The Brush and Lather Four" will add a grand finale.

For the first time in the 12-year history of this event, dancing will follow the entertainment with the Norman Vopat-Chet Kaye Orchestra courtesy of the Cleveland Federation of Musicians.

Present at the dinner-program will be Sister Phillip, O.P., Mother Superior of the Home, and Mayor Ralph J. Perk. Also present will be three representatives of the Dominican Sisters who staff the Home and Rev. Joe Ciolek, chaplain of the Home.

This annual event, so nostalgic of the rich culture, given tremendous support by our greater Cleveland Czech community, has enabled the Guild to donate, during the past eleven pears, a total of $55,000.00 toward the support of the well-known Home.

The family-style dinner will consist of Roast Duck and Pork with dumplings and sauerkraut and it is as always delicious.

Dinner reservations and donations are being accepted by the chairman of the evening,
Mr. Clarence Leiblinger,
28732 Lynhaven Drive,
North Olmsted, Ohio 44070
Phone: 777-1454.

The officers of the Czech Guild are: Rev. John Andel - moderator, Joseph J. Dolesh - president emeritus, Lou P. Hromadka — president, Joseph Kobylak and Clarence Leiblinger — vice-presidents, Andrew J. Jindra — secretary, Edwi J. Jirousek — treasurer.

Andrew J. Jindra